

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HIVATALOS LAPJA

TARTALOM

3019/2021. (I. 28.) AB határozat	alkotmányjogi panasz elutasításáról	144
3020/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	150
3021/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	155
3022/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	159
3023/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	162
3024/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	166
3025/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	170
3026/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	172
3027/2021. (I. 28.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	175
3028/2021. (I. 28.) AB végzés	döntés kijavításáról	179
1001/2021. (I. 14.) AB Tü. határozat	az egyesbírók személyéről.....	182

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK A MAGYAR KÖZLÖNYBEN KÖZZÉ NEM TETT HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3019/2021. (I. 28.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.551/2019/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselő (dr. ifj. Balsai István ügyvéd, Balsai Ügyvédi Iroda) útján eljárva, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria Pfv.IV.20.551/2019/5. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg azt. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság döntése ellentétes az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdéseivel.
- [2] 2. Az indítványozó internetes portált működtet, melyen olyan cikket tett közzé, amely azt elemzi, hogy egy megyei jogú város polgármesteréhez milyen kapcsolat fűz egy családot, és tagjainak vagyoni helyzete miképp alakult. A cikk más médiaszolgáltatók internetes oldalairól származó fényképfelvételeket is közölt, melyek felhasználásához az érintettek (a továbbiakban: felperesek) nem járultak hozzá.
- [3] A felperesek bírósághoz fordultak, és kérték annak megállapítását, hogy az indítványozó a róluk készített fényképek hozzájárulás nélküli megjelentetésével megsértette a képmáshoz fűződő jogukat. Álláspontjuk szerint hozzájárulás nélkül csak a nyilvános közéleti szereplésről készített képfelvétel tehető közzé, a róluk korábban készült kép ismételt felhasználásához a hozzájárulásukat kellett volna kérni.
- [4] Az elsőfokú bíróság a 7.P.21.621/2018/12. számú ítéletében megállapította, hogy az indítványozó megsértette a felperesek képmáshoz való jogát, és kötelezte a jogsértő magatartás abbahagyására és elégtételt adó közlemény közzétételére. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a közlések a felperesek magán- és családi életével állnak összefüggésben, mely közügynek nem tekinthető, és a felperesek nem közszereplők. A bíróság szerint a közlés „lényegét tekintve egy konteo”, így nem tartozik a politikai véleménynyilvánítás védett körébe. Ezért az illusztrációként szolgáló képek közzétételéhez a felperesek engedélyére lett volna szükség.
- [5] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság Pf.II.20.098/2019/6. számú ítélete az érdemi kérdésben helyben hagyta az elsőfokú bíróság döntését, csak a perköltség tárgyában változtatta azt meg. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:48. § (2) bekezdése nem értelmezhető kiterjesztően: a felvételek a felperesek nyilvános közszerepelése alkalmával készültek ugyan, de perbeli közlés nem ezekről a közéleti szereplésekről tudósít.
- [6] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a támadott döntésben a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta. A döntés kifejtette, hogy a jogerős ítélet helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek képmásának közzététele nem kapcsolódik a közérdeklődésre számot tartó tudósításhoz, valamint a jelenkor eseményeihez tartozó szabad tájékoztatást sem szolgálja. A közlés a felperesek családi- és magánéletét,

jövedelmi viszonyait ismertette, és önmagában az, hogy korábban felvállalták, hogy támogatják a polgármestert, önmagában nem jelenti azt, hogy a politikai közélettel kapcsolatba hozhatók. Erre tekintettel nem kötelesek túrni képmásuk közzétételét.

- [7] 3. A Kúria döntésével szemben az indítványozó az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [8] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a közügyek szabad vitatása a véleménynyilvánítási szabadság magasabb szintű védelmét élvezi. Álláspontja szerint nem csupán a „hivatásszerűen közszereplést vállalók” túrési kötelezettsége nagyobb, hanem azoké is, akik jogi státus nélkül alkalmasszerűen vesznek részt a közügyek megvitatásában. Az indítványozó az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatát bemutatva arra a következtetésre jut, hogy az indítványra okot adó esetre is a véleménynyilvánítás magasabb szintű védelme vonatkozik, amely alapul szolgál a személyiségvédelem erősebb korlátozására.
- [9] Mindebből az indítványozó arra következtet, hogy a Ptk. 2:48. § (2) bekezdését, mely szerint „[n]incs szükség az érintett hozzájárulására a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén” alkotmányosan úgy kell értelmezni, hogy a közügyek megvitatásában részt vevő személyekről készült felvétel a beleegyezésük nélkül is közzétehető.

II.

- [10] 1. Az Alaptörvény vonatkozó rendelkezései:

„II. cikk Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

„VI. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.”

„IX. cikk (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.”

- [11] 2. A Ptk. vonatkozó rendelkezése:

„2:48. § [A képmáshoz és a hangfelvételhez való jog]

(1) Képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges.

(2) Nincs szükség az érintett hozzájárulására a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén.”

III.

- [12] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt formai és tartalmi követelményeknek.
- [13] 1. Az Abtv. 27. §-a alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [14] Az Abtv. 30. § (1) bekezdéséből következően az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése pedig rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák.

- [15] Az indítványozó megjelölte érintettségét: olyan döntés alkotmányossági felülvizsgálatát kéri, amelynek perverztes alperese. Megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. Megjelölte továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. Az indítványban kifejtette az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont], és kifejezetten kérte a vonatkozó bírói döntés megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].
- [16] A Kúria ítéletét 2020. június 15-én kézbesítették az indítványozónak, aki az alkotmányjogi panaszt 2020. augusztus 14-én – határidőben – nyújtotta be. Megállapítható az is, hogy a Kúria ítéletével szemben nem áll további rendes jogorvoslat a rendelkezésére.
- [17] 2. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [18] E tekintetben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az ügy az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleménynyilvánítás jogával összefüggésben vetette fel azt a kérdést, hogy hol húzódik a véleménynyilvánítás szabadságának és a személyiség védelmének a határvonala.

IV.

- [19] Az alkotmányjogi panasz nem megalapozott.
- [20] 1. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy jelen ügyben a közlésre a véleménynyilvánítás szabadságának fokozott védelme vonatkozik-e.
- [21] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy „mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához”, a (2) bekezdés pedig hozzáteszi, hogy „Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét”. Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozatában összegezte és megerősítette azt a gyakorlatat, „mely szerint a szólás- és sajtószabadság kettős igazolással bír, azaz az egyéni önkifejezés, illetve a politikai közösség demokratikus működése szempontjából egyaránt kulcsfontosságú. Az Alaptörvényben megerősített kettős igazolás pedig azt jelenti, hogy a véleményszabadságnak az alapjogok körében elfoglalt kitüntetett helyére vonatkozó értelmezés is változatlanul érvényes.” (Indokolás [23]) A határozat arra is rámutatott: „a szólás- szabadság különleges védelmet követel akkor, amikor közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. A közhatalom gyakorlásában résztvevő személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamiságból adódó alkotmányos követelményeknek.” (Indokolás [17]) A határozat azt is kimondta, hogy „[a] közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit. A közéleti véleménynyilvánításra vonatkozó alkotmányos szempontok eszerint egyfelől tágabb körben lehetnek irányadók, mint a közhatalom gyakorlóit vagy a hivatásszerűen közszereplést vállalókat érintő vélemények köre, másfelől viszont nem állítható, hogy a közéleti szereplőket érintő bármely – köztük a közügyekkel semmilyen kapcsolatban nem álló – közlést e szempontok szerint kell megítélni.” (Indokolás [47])
- [22] A „közéleti vita” kérdéskörével részletesen foglalkozott a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat. A határozat a korábbi gyakorlatot alapul véve kimondta, hogy „jellemzően a politikai jellegű közéleti szólások szabad kinyilvánítását tekinti a véleménynyilvánítás szabadsága legbensőbb védelmi körének [...]. Ezekben az esetekben a véleménynyilvánítási szabadságból fakadó alkotmányjogi mércét különös szigorral szükséges érvényre juttatni, vagyis az ilyen jellegű szólások erősebb védelmet élveznek, és korlátozásuk csak a legszűkebb körben nyerhet igazolást.” (Indokolás [30]) Ugyanakkor arra is rámutatott, hogy „a közéleti vita nem csak az állami és önkormányzati, a közhatalmi intézményrendszer működésének egészét fogja át, hanem felöleli az üzleti élet társadalmi felelősségvállalásának és az üzleti élet világában egyre sokasodó számban jelentkező közéleti kérdéseket (pl. környezetvédelmi, energiahatékonysági, munka-, és közlekedésbiztonsági kérdések)” (Indokolás [32]). Hangsúlyozta továbbá azt is, hogy „a közszereplők köre szélesebb a közhatalmat gyakorló személyek és

a közszereplő politikusok körénél, nem alakult ki annak egyértelmű szempontrendszere, amely a közszereplői minőség megállapításának támpontjául szolgálna. Különösen indokolja azonban ennek a szempontrendszernek a jogalkalmazás számára történő egyértelművé tételét, hogy a megváltozott társadalmi viszonyok, különösen a telekommunikáció terjedése révén a közszereplői kör szélesedése figyelhető meg. Ennek a tendenciának az eredményeként olyan személyeknek is lehetősége nyílik egy-egy közéleti vita aktív alakítójává válni, akik korábban – státuszuk alapján – nem tartoztak a közszereplő fogalmi körébe. Ezek a személyek az ún. kivételes közszereplők.” (Indokolás [45])

- [23] Helytálló az indítványozó érvelése, hogy a „közéleti vita” nem csupán a hivatásuknál fogva közéleti személyiségek tevékenységének feltárása és elemzése, hanem önmagában az is közéleti vita, hogy kik bírnak hatással a politikai és gazdasági döntésekre, a társadalmi folyamatok alakulására. A 26/2019. (VII. 23.) AB határozattal (a továbbiakban: Abh3.) elbírált ügyben az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy „[az ügy indítványozójának] társadalmi szerepe [...] olyan körülmény, ami »közéleti vita«, így e vonatkozásban az Alaptörvény IX. cikkének korlátozása csak kivételesen lenne igazolható” (Indokolás [46]).
- [24] Az a kérdés, hogy egyes, a nyilvánosságot alkalmanként vállaló magánszemélyek milyen politikai és gazdasági kapcsolatban vannak egy nagyváros vezetésével, a társadalmi vita fogalmi körébe tartozik, és arra az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésének fokozottabb védelme vonatkozik.
- [25] Azt a kérdést, hogy a közlés a társadalmi vitához járul-e hozzá a közlés témája és nem valóságtartalma alapján kell megítélni. Az, hogy a bíróság értékelése szerint a közlés tartalma „konteo”, nem lehet érv a véleménynyilvánítás szabadságának a korlátozására. Az Alaptörvény IX. cikke kiüresedne, ha a közlés tartalma szerint kelle-ne megítélni, hogy vonatkozik-e rá a magasabb szintű védelem; ilyenkor ugyanis a preferált vélemény védettségé válna, mint az a vélemény, amit a jogalkalmazó igaztalannak tart.
- [26] 2. Az ügyben eljáró bíróságok előtt ugyanakkor nem az volt a kérdés, hogy a felperesek felléphetnek-e a közléssel szemben, hanem hogy hozzájárulásuk nélkül a róluk készült fényképfelvétel közzétehető-e, a közlésben foglaltak illusztrálásaképp. A támadott döntésben a felperesek a közlés tartalmát nem vitatták, kizárólag a képfelvételt kifogásolták.
- [27] Az Alkotmánybíróság már számos ügyben hozott döntést arról, hogy a képmás hozzájárulás nélküli közzététele esetén miképp kell megítélni a véleménynyilvánítási szabadság és a személyiségvédelem kollízióját.
- [28] A 28/2014. (IX. 29.) AB határozat (a továbbiakban: Abh1.) rögzítette, hogy „[m]indaddig, amíg valamely tájékoztatás nem visszaélés a sajtószabadság gyakorlásával, az emberi méltóság védelmével összefüggésben a személyiségi jogok sérelmére való hivatkozás ritkán alapoza meg a sajtószabadság gyakorlásának a korlátozását. Valamely jelenkori eseménnyel kapcsolatban a nyilvánosság figyelme elé került személyről készült képmás általában az eseménnyel összefüggésben az engedélyük nélkül nyilvánosságra hozható.” (Indokolás [42]) Mind ezen tényezők alapján a határozat arra a következtetésre jutott, hogy „rendőri intézkedésről készült képfelvétel hozzájárulás nélkül is nyilvánosságra hozható, ha a nyilvánosságra hozatal nem öncélú, vagyis az eset körülményei alapján a jelenkor eseményeiről szóló vagy a közhatalom gyakorlása szempontjából közérdeklődésre számot tartó tájékoztatásnak, közügyet érintő képi tudósításnak minősül” (Indokolás [43]). Az Abh1. azt is kimondta, hogy „[a] nyilvános helyen készült, nem sértő, az érintett személyt tárgyilagosan ábrázoló felvétel általában nyilvánosságra hozható engedély nélkül, ha az a közérdeklődésre számot tartó tudósításhoz kapcsolódik, a jelenkor eseményeiről való szabad tájékoztatásához kötődik” (Indokolás [44]).
- [29] Az Abh1.-et követően a 16/2016. (X. 20.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.) *ratio decidendi*-ként hivatkozta az Abh1. indokolásának [43] bekezdését (Indokolás [18]). Az Abh2. ugyanakkor továbbvitte az Abh1. gondolatmenetét, és arra következtetett, hogy „a sajtó a jelenkor közérdeklődésre számot tartó eseményeiről akkor is közvetíthet, ha azok semmilyen jogellenességet nem tartalmaznak. Másrészt, a »házórzó kutya« szerep sem volna betölthető, ha a sajtó az egyébként jogszerű cselekményekről, történésekről ne tudósíthatna szabadon.” (Indokolás [21])
- [30] Az Abh2. hozzátette, hogy „az Alaptörvény IX. cikkével összeegyeztethetetlen volna a képmás nyilvánosságra hozatalával kapcsolatos olyan bírósági értelmezés, amely kizárólag akkor tenné a felvétel készítését, illetve felismerhető módon való közzétételét jogszerűvé, ha az intézkedésre vonatkozó »eljárási szabályok nyilvánvaló« megszegését dokumentálják”. Hasonló levezetés alapján ugyanerre a következtetésre jutott a 17/2016. (X. 20.) AB határozatban is az Alkotmánybíróság.
- [31] A fenti, rendőrök képmásának közzétételét elemző határozatok analógiájára a 23/2019. (VII. 18.) AB határozatban úgy ítélte meg az Alkotmánybíróság, hogy a bírósági tárgyaláson részt vevő büntetés-végrehajtási alkalma-

zottak képmása is szabadon közzétehető, hozzájárulásuk nélkül. A határozat érvelése szerint „[ha] a bíró nem zárta ki a nyilvánosságot (és ezzel a sajtót) a tárgyalásról és a per tárgya közérdeklődésre számot adó ügy volt, [...] az Alaptörvény IX. cikkére hivatkozással a sajtó szabadon közzéteheti a közhatalmat gyakorló személyek képmását” (Indokolás [37]). A fenti határozatok mindegyikre rögzítette, hogy a képmás közzétételének szabadsága ezekben az esetekben sem korlátlan: az emberi méltóságot sértő felvétel akkor sem közölhető, ha közhatalmat gyakorló személyről készül.

- [32] Volt olyan alkotmánybíróági határozat is, amely a véleménynyilvánítás szabadsága és személyiségvédelem kollíziójában akkor is az előbbi javára döntött, amikor a képmás olyan személyről készült, aki nem gyakorolt közhatalmat. Az Abh3.-mal elbírált ügyben az indítványozó nem gyakorolt közhatalmat, az Alkotmánybíróság mégsem tekintette alaptörvény-ellenesnek azt a bírósági döntést, amely szerint az indítványozóról készült felvétel hozzájárulása nélkül is megosztható volt. Az Abh3. rámutatott: „Az Alaptörvény II. és VI. cikkeinek a védelmét a kivételes közszereplők is élvezik. Az általuk nyilvánosságra nem hozott, közügyekkel összefüggést nem mutató tevékenységüket (magánéletük védett részét) a média nem hozhatja nyilvánosságra az Alaptörvény IX. cikkére hivatkozással. Amennyiben viszont a közéleti vitának épp a magánélet egy szelete a tárgya, akkor – szorosan ebben a körben – a véleménynyilvánítás szabadságát kell előnyben részesíteni.” (Indokolás [33]) Az Abh3. azt is kimondta, hogy „[k]ülön nevesített alapjog hiányában közszereplés során mindenki túrni köteles képmása közzétételét” (Indokolás [40]).
- [33] Az Alkotmánybíróság gyakorlata úgy összegezzhető, hogy a közhatalmat gyakorló személyekről közhatalom gyakorlása során készült felvétel esetében a főszabály az, hogy a felvétel hozzájárulás nélkül is nyilvánosságra hozható. A kivételt az képezi, hogy ha a felvétel az emberi méltóságot sérti. Közhatalmat nem gyakorló személyek esetében épp fordítva: a főszabály az, hogy képmásuk közzétételéhez hozzájárulás szükséges, és ez alól kivétel, ha a képmás közzététele a közszerepléssel függ össze.
- [34] 3. Jelen ügyben az Alkotmánybíróság a fentieket irányadónak tekintve vizsgálta alapjogi szempontból a közhatalmat nem gyakorló felperesek képmásának közzétételét. Az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott panaszok elbírálása során az Alkotmánybíróság hatásköre nem terjed ki annak vizsgálatára, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {elsőként lásd: 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, és nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki {felvi rögzítését lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az Alkotmánybíróság a bíróságok ítéleteit csak akkor bírálhatja felül, ha azok az Alaptörvény megsabta értelmezési tartományt megsértik, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz {lásd például: 3073/2017. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [29]}. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a bíróságok tulajdonítottak-e olyan értelmezést a Ptk. alkalmazott 2:48. § (2) bekezdésének, amely ellentétes az Alaptörvény IX. cikkből levezethető követelményekkel.
- [35] Általánosságban kijelenthető, hogy egyetlen közszereplés vállalása nem eredményezi az érintett személyiségvédelmi szintjének csökkenését: az alkalmankénti közszereplés nem tesz közszereplővé. A közhatalmat nem gyakorló személyek fényképfelvétele hozzájárulásuk nélkül alkotmányosan csak akkor tehető közzé, ha az tárgyi összefüggésben van a közszerepléssel. A hozzájárulás alóli kivétel akkor igazolható, ha a felvétel és a közszereplés között kapcsolat teremthető, és mind a felvétel készítése, mind nyilvánosságra hozatala összefügg a közszerepléssel.
- [36] Jelen ügyben a felperesekről készült felvételek egy korábbi közszereplés alkalmával készültek, és az indítványozó által közzétett közlés is a „közéleti vitához” járultak hozzá. A felperesek korábbi közszereplése nem függött össze a tényállás alapjául szolgáló közléssel, amelyben a felvételek közzétételének célja pusztán az illusztráció volt. Ez a körülmény megkülönbözteti az ügyet az Abh3.-ban elbírálttól, mivel ott épp arról készült a felvétel, ami a társadalmi vita tárgya lett.
- [37] A Ptk. 2:48. § (2) bekezdése értelmében „nincs szükség az érintett hozzájárulására a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához tömegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén”. A másodfokú bíróság értelmezése szerint (amit a Kúria támadott döntése helyben hagyott) „e törvényi rendelkezés alapján a tömegfelvétel és a közéleti szereplésről készült felvétel az érintett személy hozzájárulása nélkül kizárólag arról az eseményről szóló tudósításban használható fel, amely eseményről a felvétel készült. Ahhoz

viszont, hogy az ilyen felvétel más eseményről való tudósításban, vagy bármilyen más célból felhasználásra, nyilvánosságra hozatalra kerüljön, nem mellőzhető az érintett hozzájárulása, függetlenül attól, hogy ez a más célú felhasználás a tömegtájékoztatás érdekében történik vagy sem.” (Indokolás 5. oldal)

[38] A kifejtettek alapján nem állapítható meg, hogy sértené az Alaptörvény IX. cikkét a bíróságoknak az a döntése, amely a fényképfelvétel közlését a nem közhatalmat gyakorló érintett hozzájárulásához köti az olyan esetekben, amikor a felvétel nem kapcsolódik ahhoz a közszerepléshez, amiről a közlés szól.

[39] 4. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.551/2019/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1430/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3020/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VII.21.237/2019/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Grád András ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó az egyedi ügyben felperesként részt vett jogi személy (a továbbiakban: felperes) egyetlen természetes személy tagja, törvényes képviselője és ügyvezetője.
- [3] Az egyedi ügyben eljáró bíróságok által megállapított tényállás értelmében a felperesi jogelőd mint ügyfél az alperes bankkal (a továbbiakban: alperes) és az alperesi beavatkozó befektetési társasággal (a továbbiakban: alperesi beavatkozó) pénzügyi, valamint befektetési szolgáltatások teljesítésére irányuló szerződéseket kötött.
- [4] 2006. december 7. és 2008. október 10. között az alperes a felperesi jogelőd nála vezetett bankszámlájáról különböző összegű kifizetéseket teljesített.
- [5] A felperesi jogelőd 2014. március 3-án engedményezési szerződést kötött a felperessel az általa szabálytalanul tartott megbízásokból fakadó követeléseinek tárgyában.
- [6] A felperes keresetében mindösszesen 471 727 177 Ft, valamint az abban foglalt, az egyes tranzakciók során átutalt részösszegek esedékességtől számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének alapjaként előadta, hogy az alperes mind a saját üzletszabályzatában, mind a szerződésekben foglaltakat megsértette, ezért jogellenesen, megbízás nélkül teljesítette a követelés tárgyát képező kifizetéseket. Az alperes hozzáfért biztosított a felperesi jogelőd bankszámlájához, ezért az alperesi beavatkozó befektetési tevékenységet végzett a felperesi jogelődnek az alperesi beavatkozónál kezelt számláján, továbbá az alperesi beavatkozó a felperesi jogelőd alperesnél vezetett számláján található pénzeszközöket is jogellenesen használta fel. A felperest (felperesi jogelődöt) ebből következően a kereseti kérelemben megjelölt összegben kár érte.
- [7] A perben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék öt megválaszolandó kérdéstől, kérdéscsoporttól tette függővé a kereset elbírálását a következők szerint. Megállapítható-e az alperes által állítottan a felperesi jogelőd által aláírt aláírásbejelentő katonok és további okiratok esetén az aláírások valódisága? Megállapítható-e a releváns hangfelvételek valódisága, nevezetesen hogy azokon a felperesi jogelőd és a privát bankár beszélgettek, méghozzá a hangfelvételen rögzített, a per során írásban kivonatolt tartalommal? Az aláírások és hangfelvételek valódisága esetén milyen következtetések vonhatók le és összefüggések mutathatók ki ezek tartalma és a tranzakciós számlakivonatok adatai alapján? Milyen következtetések vonhatók le a fentiekből? Jogosult volt-e az alperes a felperesi jogelőd alperes által állított telefonos megbízásainak elfogadására, majd ennek alapján tranzakciók indítására? Szükséges volt-e a megbízások írásos formában való megadása, azok utólagos megerősítése, illetve mindez megtörtént-e? Mennyiben felelt meg az alperes eljárása a szerződéseknek és saját belső szabályzatának? Ha nem felelt meg, ennek mi a joghatása? Az alperes jogellenes magatartásának bizonyítottasága esetén megállapítható-e, hogy a felperesi jogelőd a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, eleget tett-e kárenyhítési kötelezettségének?
- [8] Az első kérdést illetően azt kellett tisztáznia a törvényszéknek, hogy az alperes által becsatolt iratokon – aláírási katonokon – szereplő aláírások a felperesi jogelőd képviselőjére jogosult, egy és ugyanazon személytől származnak-e. A törvényszék ehhez írásszakértő kirendelését látta indokoltnak, és a szakvélemény alapján aggálytalanul megállapíthatónak találta az aláírások valódiságát. E ténykérdés megítélése során részkérdésként merült fel a felperesi jogelődötől való mintavétel elmaradása, amire a szakértő azt válaszolta, hogy a felperesi jogelőd nevében eljárni jogosult személytől rendelkezésre álltak hatósági, továbbá ügyvéd által ellenjegyzett minták.

A törvényszék mindezekre tekintettel elfogadta a szakértői bizonyítás eredményét, egyúttal mellőzte az e kérdéssel összefüggő további bizonyítási indítványokat; a mellőzéseket pontokba szedve, részletesen indokolta.

- [9] A második kérdés megválaszolására, vagyis annak eldöntésére, hogy a telefonos beszélgetések a felperesi jogelőd és a privát bankár között zajlottak-e a perben érintett megbízásoknak megfelelő tartalommal, a törvényszék – a felperes álláspontjával ellentétesen – szintén szakértői (hangszakértői) bizonyítás lefolytatását tartotta indokoltnak. Ezt nem tudta teljes körűen lefolytatni. A szakértő szükségesnek látta a hangmintavételt a felperesi jogelődötől, azonban a törvényszék a tárgyalóteremben tanúsított viselkedése miatt végzésében kiutasította a hallgatóságként jelen lévő felperesi jogelődöt. E végzést a törvényszék később megváltoztatta, és több ízben sikertelenül megkísérelte a felperesi jogelőd idézését. A hangszakértői vélemény ezért hangminta hiányában készült el, ami a törvényszék szerint nem érinti annak perbeli felhasználhatóságát, legfeljebb az egyéb peradatok nagyobb relevanciával bírnak.
- [10] A törvényszék e körben a szakvélemények alapján arra a következtetésre jutott, hogy a hangfelvételek nem manipuláltak, azokon a felperesi jogelőd és a privát bankár a leiratnak megfelelő tartalommal folytatott beszélgetést. A törvényszék elutasította a felperes kiegészítő kérdések feltevésére irányuló indítványait, részben azért, mert azokat a szakvélemények érintették, részben pedig mert azok nem a hangszakértő kompetenciájába tartoztak.
- [11] A harmadik kérdésre a Fővárosi Törvényszék a választ adta, hogy a fenti bizonyítékok, valamint a periratok között rendelkezésre álló számlakivonatok alapján megállapítható, hogy a hangfelvételeken elhangzó összegek – a keresettel érintett összegből ez mindösszesen 231 600 000 Ft – a telefonbeszélgetések napján átvezetésre kerültek a felperesi jogelőd bankszámlájáról a kijelölt befektetési számlára.
- [12] A negyedik és az ötödik kérdés megválaszolásának sarkalatos kérdéseként a Fővárosi Törvényszék azt jelölte meg, fennáll-e a felek egybehangzó akarata, ennek tisztázásától függ ugyanis a megbízások jogszerűsége. A törvényszék megállapította, hogy a perbeli megbízások ügyében a privát bankár az alperes és az alperesi beavatkozó érdekében járt el, az ő esetükben egyértelmű a perbeli megbízásokra irányuló szándék. A felperes esetében a rendelkezésre álló hangfelvételek azt igazolják, hogy a felperesi jogelőd akarata megbízások adására irányult. Mivel a hangfelvételek csak a kereset tárgyát képező összeg egy része tekintetében igazolják a felperesi jogelőd szerződéses akaratát, a törvényszék egyéb körülményeket is vizsgált. Ennek körében arra mutatott rá, hogy semmilyen olyan adat nem merült fel, ami arra utalt volna, hogy a felperesi jogelőd a perbeli időszakban bármilyen lépést tett volna az általa állítottan jogellenes alperesi magatartással szemben, a részére megküldött számlakivonatok birtokában sem. A kifogásolás elmaradásából arra lehet következtetni, hogy a felperesi jogelőd elfogadta a megbízások teljesítését, ezzel ellentétes peradat pedig nem merült fel.
- [13] A törvényszék a felperesi jogelőd nyilatkozatainak a bizonyítékokkal cáfolható, illetve ellentmondásos nyilatkozataiból, továbbá a per során tanúsított magatartásából a felperesi jogelőd nyilatkozatainak megkérdőjelezhetőségére következtetett.
- [14] A törvényszék álláspontja szerint az, hogy a megbízások teljesítésére az üzletszabályzat és a szerződések egyes előírásaival ellentétesen került sor, nem eredményezik a megbízások jogellenességét, mert a felek bizonyítható akarata azok teljesülésére irányult. Egyes szabálytalan gyakorlatokkal összefüggésben az alperest és az alperesi beavatkozót a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete 2009. december 18-án kelt határozatával arra kötelezte, hogy prudens módon, a jogszabályi előírásoknak megfelelően alakítsák át belső dokumentumaikat, továbbá őket felügyeleti bírsággal sújtotta. Mindez azonban a felek szerződési akaratának bizonyíthatóságára nincs befolyással. Továbbá mivel nem bizonyított, hogy a felperesi jogelőd kifogásolta volna a szabálytalan tranzakciókat, ezért a felperesi jogelőd nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható lett volna, nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. Emellett az üzletszabályzat előírásaiból kitűnően a tranzakciók kifogásolásának elmaradása – ideértve a formai hiányosságok kifogásolását – az esetlegesen jogalap nélküli tranzakciók elfogadásának joghatásával járt, továbbá a kimutatás megküldésének joghatása az, hogy az ügyfél kézbesítéstől számított tizenöt napon belüli írásos kifogásának elmaradása esetén azt a bank az ügyfél által elfogadottnak tekinti.
- [15] Az elsőfokú ítélet zárásában a törvényszék kifejtette a további mellőzött bizonyítási indítványok elutasításának indokait.
- [16] Összességében tehát a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítéletének indokolása szerint a perbeli megbízások jogellenességének hiánya alaptalanná tette a felperes kártérítési követelését.
- [17] A felperes fellebbezett az elsőfokú ítélet ellen; fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, ennek hiányában közbenső ítélettel az alperes helytállási

kötelezettségének megállapítását, az összecszerűség tárgyában pedig az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéletábrla az ítéletet helyben hagyta, indoklását azonban pontosította és kiegészítette. Ennek során kihangsúlyozta annak tényét, hogy az érintettek, nevezetesen a felperesi jogelőd, az alperes, az alperesi beavatkozó, valamint ez utóbbi kettő nevében eljárni jogosult privát bankár között a szerződések keretében egy állandó gyakorlat alakult ki, melynek értelmében a felperesi jogelőd telefonon adott megbízást a privát bankár útján, majd ennek teljesítését az alperes a bankszámlakivonatok megküldésével igazolta. Ezt a kialakulásakor az általános szerződési feltételek, az üzletszabályzatok és a hirdetésmények nem szabályozták részletesen, ugyanakkor sem szerződéses, sem jogszabályi akadály nem volt; egyúttal ez a gyakorlat is igazolja a felek egyező akaratának fennállását.

- [18] Az ítéletábrla kiemelte azt is, hogy a bankszámla fölötti rendelkezéshez jogszabály nem írta elő az írásbeliséget. Ugyan az eljárás ellentétes volt a lakossági bankszámla általános szerződési feltételeivel, ez azonban – tekintettel az ismertetett gyakorlatra és az akaratgyezésre – nem állt okozati összefüggésben a felperes által állított kár bekövetkezésével.
- [19] Az ítéletábrla szerint továbbá nem következett be kár, mert a kifizetések nem harmadik személy javára, hanem a felperesi jogelődnek az alperesi beavatkozónál vezetett értékpapírszámlájára történtek.
- [20] A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével elsődlegesen a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra utasítását. A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta; felülvizsgálati ítéletének indoklásában a Fővárosi Törvényszékkel és a Fővárosi Ítéletábrlával egyetértve rámutatott arra, hogy a megállapított tényállás alapján nem állapítható meg kár bekövetkezése.
- [21] 2. Az indítványozó ezek után nyújtotta be az Alkotmánybírósághoz hiánypótlással kiegészített alkotmányjogi panaszát, melyben az Alaptörvény II. cikkének, XIII. cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére történő hivatkozással kérte a Kúria felülvizsgálati ítéletének megsemmisítését a Fővárosi Ítéletábrla, valamint a Fővárosi Törvényszék ítéleteire kiterjedően.
- [22] Panaszában előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság illogikus és okszerűtlen következtetésekre alapította az alapul vett tényállást. A felperesi jogelőddel szemben alkalmazott bírság túlzó mértéke felveti az tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, valamint a törvény előtti egyenlőség sérelmét. Az elsőfokú eljárás során történt hibás ténymegállapítás, nevezetesen hogy a törvényszék önhibájából nem a perbe vitt jogokra nézve folytatta le a bizonyítást, sérti a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, továbbá az oksági láncolat továbbvitelével sérti a hatékony jogorvoslathoz való jogot is, mert az első fokon okozott sérelmek nem orvosolhatók a jogorvoslati eljárások során. A bíróság az alperesi bizonyítás sikertelenségét a felperes terhére értékelte, ez pedig sértette az emberi méltóság fogalomkörébe tartozó perbeli önrendelkezéshez való jogot. A jogszerűtlen ítélet és az indítványozó (felperes) ebből következő anyagi károsodása a tulajdonhoz való jog sérelmét eredményezte.
- [23] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sérti az is, hogy a törvényszék a rögzített telefonbeszélgetések alapján mindössze 231 600 000 Ft kifizetéséről adott számot, a perbeli követelés fennmaradó részéről azonban nem; ez utóbbi összeg tekintetében semmilyen pénzmozgásra utaló nyom nem volt, és az alperes sem tagadta, hogy semmilyen formális, jogszerű megbízást nem kapott a felperesi jogelődtől. Az indítványozó sérelmezte azt a megállapítást is, hogy noha az alperes és az alperesi beavatkozó eljárása bizonyítottan nem felelt meg az általános szerződési feltételeknek, az nem eredményez kárfelelősséget.
- [24] Az indítványozó az emberi méltósághoz való jog fogalomkörébe soroltan a perbeli önrendelkezési jogának sérelmeként értékelte, hogy a bíróságok a bizonyítás sikertelenségét nem a bizonyítási terhet viselő fél – a konkrét esetben az alperes – terhére értékelték, hanem a felperesére.
- [25] Az indítványozó állítása szerint a bíróság a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen gyakorlattal szemben nem lépett fel, ami a tulajdonhoz való jogát sértő mértékben jogellenes kárt eredményezett.
- [26] 3. Az Alkotmánybíróság tanácsa az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. E vizsgálat elvégzése során az alábbiakat állapította meg.
- [27] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadható be.

- [28] Az Alkotmánybíróság a tisztességes bírósági eljárással összefüggésben megfogalmazta, hogy nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helyállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az alkotmányjogi panasz „nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [29] A jelen alkotmányjogi panaszeljárást megelőző perben született ítéletekkel összefüggésben a panasz csak a ténymegállapítást és a levont jogi következtetéseket vitatja, olyan alkotmányjogi kérdést azonban, amely az Abtv. 29. §-a alapján a befogadást indokolná, nem vet fel. Az indítványozó az Alaptörvény több cikkének sérelmét látja megvalósulni azért, mert álláspontja szerint a bíróságok helytelenül értékelték a bizonyítékokat és téves következtetést vontak le belőlük, ugyanakkor nem mutat rá olyan körülményre, amelyből az tűnne ki, hogy e következtetések levonása során elmulasztották volna teljesíteni azon kötelezettségüket, hogy döntéseik indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően számot adjanak, illetve az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeiket kellő alaposággal megvizsgálják, és ennek értékeléséről határozatukban számot adjanak {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. A kérdéses ügyben az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék részletekbe menően kifejtette, milyen előkérdések tisztázása alapján mely sarkalatos kérdést kell megválaszolni a jogvita elbírálása érdekében. Ennek során számot adott arról a panaszban kifogásolt következtetéséről, miért nem eredményez a kártérítési felelősség összefüggésében jogellenességet a perben érintett kifizetések szabálytalansága, világosan megkülönböztetve a két minőséget és azok lehetséges következményeit. A kereseti követelésnek a hangfelvételekből meg nem állapítható részével összefüggésben a törvényszék részletekbe menően megindokolta, miért nem ítélte megalapozottnak a felperesi jogelőd tanúvallomását; emellett jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy a felperesi jogelőd nem tett lépést az állított jogellenes alperesi magatartással szemben. Ilyenformán az indokolás mind a jogellenes kifizetések bizonyítatlanságára, mind a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására támaszkodott. Ennek a mérlegelésnek a felülbírálása túlmutat az Alkotmánybíróság hatáskörén, a panasz pedig nem vet fel olyan indokot, ami az alkotmányossági felülvizsgálatot indokolttá tenné.
- [30] Nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet az eljárási bíróság kérdése. A panaszból nem tűnik ki olyan érv, ami a bíróságot alkotmányjogi relevanciával ruházná fel, a bíróság kiszabásának, illetve mértékének indokoltsága, annak érdemi felülbírálata nem szolgáltat alapot az Abtv. 29. §-a szerinti befogadásra.
- [31] Az indítványozó az általa megjelölt, Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmét egytől egyig arra vezette vissza, hogy álláspontja szerint a bíróságok tisztességtelenül jártak el vele szemben, amikor megerősítették az első fokon eljáró törvényszék hibás ténymegállapítását, következtetéseit. A fentiek fényében azonban érvelése nem felel meg a befogadhatóságnak az Abtv. 29. §-a szerinti feltételeinek.
- [32] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, azt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/266/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3021/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a KúriaPfv.III.20.986/2018/11. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (dr. Tóth István ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó, egy személygépkocsik javításával foglalkozó betéti társaság az egyedi ügyben I. rendű felperesként vett részt. A per II. rendű felperese 2008-ig az indítványozó belfogója és képviselője volt, aki később is aktívan közreműködött a cég tevékenységében. Az indítványozó mint bérlő az I. rendű alperestől mint bérbérlőtől 2005-től bérelte a tulajdonában lévő csarnoképületet, amelyben egyrészt javítási tevékenységet végzett, másrészt benne tárolta a javításra váró gépjárműveket. A csarnoképület 2008-ban átépítésre került. Az ennek során felhasznált építőelem – 60 mm vastagságú ISOMEC szendvicspanel – rendelkezett érvényes építőipari műszaki engedéllyel, a tűzállósági határérték tekintetében minősítéssel azonban nem; ilyen minősítés csak a 80 mm-es panelre került megállapításra. A gyártó honlapján közzétett tájékoztató szerint azonban a 60 és 80 mm-es panel egyaránt megfelelt az UNI EN-13501-2 számú szabványnak, a tűzállósági határértékük pedig azonos. Az I. rendű alperes az ingatlanon található két tűzcsapra vonatkozó karbantartási kötelezettségének nem tett eleget; a raktárépületben a fal belső tűzcsapok felszerelése sem történt meg. Annak érdekében, hogy a tűzoltóság a szakhatósági hozzájárulást megadja, az I. rendű alperes egyeztetést követően a tűzoltóság központjába bekötött tűzriasztó berendezést szereltetett fel; az ennek karbantartására vonatkozó kötelező előírásoknak azonban szintén nem tett eleget.
- [3] 2010. július 15-én, 21 óra 45 és 50 perc között a raktárépületben tűz keletkezett. 21 óra 50 perckor a tűzriasztó berendezésről „betörés” jelzés érkezett a tűzoltóság központjába, erre a jelzésre azonban a tűzoltóknak nem kell vonulniuk, ezért az ügyeletes nem intézkedett. 22 órakor a berendezés „rendszerhiba” kódot küldött, amely az áramszolgáltatás szünetelését jelezte. Végül az ingatlanon található építmény egyik bérlője jelentette be a tüzet; a bejelentést 22 óra 03 perckor regisztrálták a tűzoltóságon. A tűzoltók 22 óra 09 perckor érkeztek ki az égő épülethez. A tüzet hajnali 2 óra 27 perckor sikerült véglegesen eloltani. A csarnoképület gyakorlatilag teljesen kiégett, szerkezete tönkrement. Az indítványozó bérleményében minden ingóság tönkrement, továbbá jelentős kár érte a közelben parkoló gépjárműveket.
- [4] Az indítványozó kártérítés címén 68 017 700 Ft, a II. rendű felperes 13 313 000 Ft megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az I. és II. rendű alpereseket. Kereseti kérelmüket azzal indokolták, hogy az I. rendű alperes a tűzcsap karbantartásával, a tűzjelző berendezések kötelező felülvizsgálatával, valamint az oltóvíz biztosításával összefüggésben több ponton megsértette a tűzvédelmi szabályzatot, a II. rendű alperes pedig a tűzoltásról és műszaki mentésről szóló jogszabályt.
- [5] A Debreceni Törvényszék a keresetet elutasította, majd a felperesek fellebbezése folytán a Debreceni Ítéletkönyv az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.
- [6] A megismételt eljárásban a Debreceni Törvényszék a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az I. rendű alperes hibásan teljesítette a bérleti szerződést, mert a tűzvédelmi rendszer hiányos kialakítása révén nem biztosította azt, hogy a bérlemény alkalmas a szerződés szerinti használatra. Azt azonban a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy az ennek során elkövetett mulasztások okozati összefüggésben állnak a bekövetkezett károkkal. A kirendelt szakértők véleményéből kitűnően ha a tűzriasztó berendezés kifogástalanul működött volna, és a tűzoltók a 21 óra 50 perckor – a tűz feltételezett keletkezésének időpontjában – beérkező riasztást követően

- haladéktalanul kivonultak volna, akkor sem lehetett volna megakadályozni, hogy a tűz elérje a szendvics-panelek fémlemezei közötti purhabot, amit követően olthatatlanná válik. Az I. rendű alperes mulasztásai és a bekövetkezett kár között tehát nincs okozati kapcsolat.
- [7] A törvényszék azt is kiemelte, hogy az I. rendű alperes a telephely létesítésekor a szükséges építési engedélyeztetési eljárást lefolytatta és a szükséges szakmai lépéseket megtette; ennél fogva az adott helyzetben általában elvárható módon járt el, mert nem volt elvárható tőle, hogy olyan hiányosságokat észleljen, amelyek a szakemberek figyelmét is elkerülték.
- [8] A katasztrófavédelmi igazgatóság mint II. rendű alperes tekintetében a törvényszék azt állapította meg, hogy nem bizonyított a kárfelelősség előfeltételét képező jogellenes magatartás; a „betörés” jelzésre ugyanis a tűzoltóság nem volt köteles kivonulni.
- [9] A felperesek fellebbezése folytán a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolása szerint azok a feloldatlanul maradt ellentmondások, amelyekre a felperesek felhívták a figyelmet, nem jelentősek az ügy érdemének megítélése szempontjából; az, hogy a törvényszék ezekre nem tért ki az indokolásban, nem minősül lényeges, az érdemi döntésre is kiható eljárási szabálysértésnek.
- [10] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú ítéletnek azzal az állításával, hogy a tűz elterjedését az időben történő riasztás és kivonulás sem állíthatta volna meg, ezért nem állapítható meg az I. rendű alperes mulasztásai és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés; továbbá egyetértett azzal a következtetéssel is, hogy a II. rendű alperes vonatkozásában hiányzik a jogellenes magatartás.
- [11] A felperesek felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be a Kúriához. Elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását és közbenső ítélet meghozatalát kérték az I. és II. rendű alperesek tekintetében; másodlagosan az első- és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróságok új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Kérelmükben előadták, hogy az eljáró bíróságok okszerűtlenül mérlegelték a bizonyítékokat, az általuk előterjesztett szakértői véleményeket nem értékelték megfelelően. Továbbá állították a kirendelt szakértő elfogultságát.
- [12] A Kúria hatályában fenntartotta a jogerős ítéletet. Indokolása szerint nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére az, hogy az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna. A kirendelt szakértő elfogultságát pedig a felperesek az eljárás során nem állították, ezért az arra történő hivatkozás a felülvizsgálati eljárás során már nem volt figyelembe vehető.
- [13] 2. Az indítványozó ezek után nyújtotta be az Alkotmánybírósághoz hiánypótlással kiegészített alkotmányjogi panaszát, melyben az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére történő hivatkozással kérte a Kúria felülvizsgálati ítéletének megsemmisítését a Debreceni Ítéltábla, valamint a Debreceni Törvényszék ítéleteire kiterjedően.
- [14] Panaszában előadta, hogy az eljáró bíróságok nem voltak tekintettel arra, hogy a kirendelt szakértő a II. rendű alperes alkalmazásában állt, ami kételyeket vet fel az elfogulatlanságát illetően; a bíróságok ezért megszegték a pártatlan és tisztességes eljárás követelményét. Előadta továbbá, hogy az egyedi ügygel párhuzamosan vele szemben peres eljárás zajlott – az indítványozó egyes ügyfelei követeltek kártérítést a személygépjárműveiket ért tűzkár miatt –, amelyben az egyedi ügyben ítéelő bíró házastársa járt el. Végül hivatkozott arra is, hogy a Kúria iratellenesen állapította meg azt, hogy a felperesek nem adták elő a szakértő elfogultságával kapcsolatos kifogásaikat az eljárás során.
- [15] 3. Az Alkotmánybíróság tanácsa az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. E vizsgálat elvégzése során az alábbiakat állapította meg.
- [16] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadható be.
- [17] Az Alkotmánybíróság a tisztességes bírósági eljárással összefüggésben megfogalmazta, hogy nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helyállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az alkotmányjogi panasz „nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok

jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.

- [18] A jelen ügyben benyújtott alkotmányjogi panasz indokolása nagyrészt az eljáró bíróságoknak az indítványozó állítása szerint téves ténymegállapításának érvénytelenítését célozza; e mérlegelés felülbírálata azonban a fent írtaknak megfelelően nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Az első fokon eljáró törvényszék megjelölte az álláspontja szerint a jogvita eldöntése szempontjából jogilag releváns kérdéseket és kifejtette, milyen megfontolások alapján válaszolta meg őket. A Kúria az irányadó bírói gyakorlatra és eljárásjogi előírásokra támaszkodva határozott úgy, hogy az alsóbb fokon eljáró bíróságok ténymérlegelése és annak eredménye nem nyilvánvalóan okszerűtlen, lényeges logikai ellentmondást nem tartalmaz; az elsőfokú bíróság mérlegelésének eredményeképpen rekonstruált tényállás ezért nem változtatható meg pusztán abból a megfontolásból, hogy az indítványozó álláspontjával nem egyezik. Mindez önmagában az alkotmányosság szempontjából sem teszi kifogásolhatóvá a bíróságok és a Kúria döntéseit.
- [19] Az indítványozó állította a perben eljáró egyik kirendelt szakértő elfogultságát, valamint hogy a Kúria iratellenesen állította azt, hogy e körülményre csak a felülvizsgálati kérelemben tért ki, és emiatt az erre való hivatkozás nem vizsgálható már. Csatolta a panaszhoz a Debreceni Törvényszék 2013. november 13-án kelt végzését, amelyben a törvényszék elutasítja a kirendelt szakértő kizárását azon az alapon, hogy kirendelésével nem sérülnek az alapperben irányadó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 178. § (1) és (2) bekezdései, továbbá a szakértő 1995-ben ment nyugdíjba, azt követően a per idejéig kétszer szervezték át volt munkahelyét, az akkori vezetőséggel pedig nem állt szoros kapcsolatban. A panasz nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra nézve, hogy ez milyen módon sértette az indítványozónak a panaszban felhívott, Alaptörvényben biztosított jogait. Az indítványozó utalt annak – közelebről meg nem határozott – gyanújára, hogy a szakértő a per folyamán is teljesíthetett megbízásokat a II. rendű alperes részére; állítását, alapjogsérelmét azonban ennél konkrétabban nem fejtette ki; továbbá a tényállást megállapító Debreceni Törvényszék az egyes szakértők véleményeinek ismertetésével, összevetésével vezette le következtetéseit, továbbá ismertette az „egyedi égő tárgy tesztet”, amellyel a szendvicspanel purhabjának égési sebességét az érintett szakértő modellezte. Mindemellett az érintett szakértő által előadottak mellett a törvényszék számos más bizonyítékra támaszkodott ítéletében. Továbbá a kizárási kérelem és a végzés az elsőfokú eljárásban született, a törvényszéknek a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását megelőzően. A rendelkezésre álló iratokból nem tűnik ki, hogy a felperesek fellebbezéseikben kifogásolták volna a szakértő állított elfogultságát. Sem a tisztességes bírósági eljáráshoz, sem a jogorvoslathoz való jog szempontjából nem vet fel olyan súlyú sérelmet az elfogultság állítása, illetve a Kúria mulasztása, amely a panasz befogadását megkövetelő, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek volna tekinthető.
- [20] Az eljáró bíró elfogultságának gyanújával kapcsolatosan az Alkotmánybíróság arra hívja fel a figyelmet, hogy az alapper és az indítványozó alpereskénti érintettségével folyt párhuzamos per tárgyai eltértek egymástól: az előbbiben az indítványozó felperesként a vele szerződő bérbeadóval, valamint a katasztrófavédelmi igazgatósággal szemben terjesztett elő kártérítési követelést, az utóbbiban a tűzkárosult ügyfelek követeltek kártérítést az indítványozótól. Az indítvány nem mutat be arra utaló körülményt, hogy az alapperben eljáró bíróval szemben a Pp. 13. § (1) bekezdés a)–d) pontjai szerinti abszolút kizárási okok álltak volna fenn, az e) pont szerinti relatív kizárási ok mibenléte és alapjogsértő hatása a panaszban nem került kifejtésre, az előzményperben született ítéletekből kitűnően pedig arra a felperesek nem hivatkoztak. A panaszban kifejtettek alapján e körülmény nem mutat rá sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésre, sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre.
- [21] Az Alkotmánybíróság utal arra, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot rögzíti, amit gyakorlatában világosan különválaszt a jelen ügyben releváns tisztességes bírósági eljáráshoz való jogtól; az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és a jelen ügy között ezért nincs alkotmányjogi összefüggés.
- [22] Az indítványozó az általa megjelölt, Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmét egytől egyig arra vezette vissza, hogy álláspontja szerint a bíróságok tisztességtelenül jártak el vele szemben, amikor megerősítették az első fokon eljáró törvényszék hibás ténymegállapítását, következtetéseit. A fentiek fényében azonban érve-lése nem felel meg a befogadhatóságnak az Abtv. 29. §-a szerinti feltételeinek.

- [23] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, azt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/750/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3022/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.128/2020/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó – jogi képviselője (dr. Eördögh Richárd Miklós ügyvéd) útján – 2020. május 13-án az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben kérte a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.128/2020/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel az véleménye szerint ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [2] 2. Az indítványozó egy egyszemélyes kft. (a továbbiakban: kft., társaság vagy cég) ügyvezetője volt, akit e minőségében az adóhatóság adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezett, mivel a kft. számlájáról több mint 56 millió forint összeget vett fel, illetve utalt a saját számlájára. Ezzel összefüggésben azonban nem igazolta, hogy ezen összeget nem a saját, hanem a társaság javára használta volna fel, így az jövedelemnek minősült, mely után azonban nem fizetett adót. Elsőfokon a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatósága állapított meg 2103833881. számú határozatával a későbbi indítványozóval szemben a 2013. évre egészségügyi hozzájárulás és személyi jövedelemadó meg nem fizetése miatt adóhiányt, majd másodfokon e határozatot azonos indokolással a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (a továbbiakban: NAV, illetve alperes) 2234195438. számú határozatával helybenhagyta. A jogerős közigazgatási határozat értelmében a magánszemély adózó mint a kft. ügyvezetője bizonyítottan felvett a cég számlájáról 56 780 000 forintot, ám azt nem tudta igazolni, hogy ezt a cég érdekében, a cég javára használta volna fel. Az erről bemutatott bizonylatok nem feleltek meg a bizonylatokkal szembeni formai feltételeknek, illetve önmagukban is ellentmondásosak voltak. A bemutatott kölcsönszerződés az adóhatóság szerint jelen ügyben nem bizonyító erejű, mivel nem alkalmas a kölcsön tényleges felvételének és visszafizetésének bizonyítására, a rendelkezésre álló számlák pedig épp azt bizonyítják, hogy a felperes indítványozó adózó által állított ingatlancélú felhasználás a pénzfelvételek előtt történt meg. Ezenkívül a bemutatott pénztárbizonylatok sem voltak hitelesek; az adózó pedig nem működött együtt az adóhatósággal. Az adózó összességében nem bizonyította, hogy a felvett pénz adómentes, illetve hogy az nem minősül jövedelemnek; mindezek miatt a NAV az adózó terhére személyi jövedelemadó adónemben 7 169 418 Ft, százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben pedig 11 957 236 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbötetet állapított meg, melyek után 38 253 308 Ft adóbírságot szabott ki, és 1 541 981 Ft késedelmi pótlékot számított fel.
- [3] 3. A másodfokú közigazgatási határozattal szemben az indítványozó keresetet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, amely azonban azt 25.K.31.177/2019/23. számú ítéletével elutasította. A felperes azt állította, hogy az adóhatóságnak vizsgálnia kellett volna, hogy a cégnek egyáltalán volt-e akkora vagyona, amiből ezt a pénzt felvehetné volna; ám e körben tett állításai is ellentmondást tartalmaztak. A felperes a kölcsönszerződésekkel és pénztárbizonylatokkal kapcsolatos kételyeket sem tudta eloszlatni; a bíróság szerint a „felperes állításai [...] nemcsak nem igazoltak, de még saját összefüggéseikben is aggályokat keltenek”. A bíróság összességében megállapította, hogy az adóhatóság semmilyen jogszabálysértést nem követett el azáltal, hogy adóhiányt, adóbírságot és késedelmi pótlékot állapított meg, illetve szabott ki; a jövedelemszerzés megvalósult, annak adómentességét viszont a felperes nem tudta bizonyítani.
- [4] 4. A felperes az első fokon jogerős közigazgatási és munkaügyi bírósági ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, annak befogadását azonban a Kúria Kfv.I.35.128/2020/2. számú végzésével megtagadta. A felperes a befogadhatóság körében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.)

118. § (1) bekezdésének akkor hatályos *a)* és *b)* pontjára hivatkozott, melyek szerint „[a] Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata *a)* a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása, *b)* a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége [...] miatt indokolt”. A Kúria végzésének indokolása szerint azonban ezekkel összefüggő, releváns érvelést a felperes egyáltalán nem terjesztett elő. A kúriai végzés értelmében a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságához nem elég pusztán megjelölni a Kp. ezen rendelkezéseit, hanem érdemben elő kell adni azokat az indokokat is, amelyek megteremtik a kérelem és a befogadás közötti oksági kapcsolatot, mivel a Kúria a megjelölt befogadási jogcímetek csak az azok alátámasztására előadott okok keretei között vizsgálhatja.

- [5] A joggyakorlat egységének biztosítása végett a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha a jogerős ítélet és annak vitatása olyan elvi jelentőségű kérdést vet fel, amelyben a Kúria az elvi irányítás eszközeiben vagy eseti határozatában még nem foglalt állást, a bírói joggyakorlat ugyanakkor nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő döntés megismétlődésének a veszélye áll fenn. A felülvizsgálati kérelemben azonban a felperes pusztán a jogerős bírósági ítélet megállapításaival való egyet nem értését fejezte ki; a joggyakorlat egységének vagy annak továbbfejlesztése biztosításának tényleges szükségességét az adott ügy vagy az általa felvetett jogkérdés vonatkozásában semmilyen módon nem igazolta. A felperes keresetlevelében mindössze a megelőző eljárásban a tényállás nem megfelelően felderített voltára és téves anyagi jogi jogalkalmazásra hivatkozott, ám a közigazgatási és munkaügyi bíróság e hivatkozást elbírálta, döntésének indokát adta. Önmagában az a tény nem alapozza meg a kérelem befogadhatóságát, hogy a bíróság a felperes e körben tett kereseti hivatkozásának nem adott helyt. Ez ugyanis a Kúria szerint nem a befogadhatóság indoka, hanem az ítélet érdemi helyességének vitatása. A felülvizsgálati kérelem e körben a jogerős döntést hozó bíróság mérlegelési tevékenységét és ítéleti indokolását támadja, azt azonban nem mutatja be, hogy az ítélet mennyiben tér el a bírósági gyakorlattól.
- [6] A Kp. 118. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti befogadhatósági feltétel a Kúria szerint szintén nem teljesült; indokolásában a Kúria megállapította, hogy a jogkérdés különleges súlyára, illetve társadalmi jelentőségére alapított befogadási jogcímet a felperes csak megnevezte, de annak indokát nem jelölte meg; mindössze a több tíz milliós anyagi hátrányra hivatkozott. A jogkérdés különleges súlya és társadalmi jelentősége azonban nem azonos a fél által elszenvedett szubjektív joghátrány pénzben kifejezett nagyságával; ezen kívüli, ténylegesen különleges súlyt vagy társadalmi jelentőséget pedig a felperes nem jelölt meg a felülvizsgálati kérelmében. Mindezek okán a Kúria megállapította, hogy a felperes által megnevezett befogadási feltételeknek – a felperes azokra vonatkozó érdemi indokolásának hiányában – a felülvizsgálati kérelem nem felel meg, így annak befogadását megtagadta.
- [7] 3. Az indítványozó ezt követően az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben kérte a Kúria Kfv.I.35.128/2020/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel az véleménye szerint ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével. Az indítványozó szerint a Kúria a támadott bírósági döntéssel nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel az indokolásul előadott azon kúriai állítás, miszerint „a befogadhatóságra a felperes hivatkozott, de annak indokát külön nem jelölte meg”, téves, lévén ő mint felperes ténylegesen kifejtette a Kp. 118. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti befogadhatósági szemponttal kapcsolatos érveit. Az indítványozó szerint a Kúria nem vizsgálta meg az általa előterjesztett befogadási indokokat, azok el nem fogadásáról nem adott végzésének indokolásában számot, pusztán sommás módon elutasította a befogadást, így nem tett eleget indokolási kötelezettségének; az indítványozó szerint a kúriai végzésből nem derül ki, hogy az indítványozó által előterjesztett indokokat a Kúria miért nem fogadta el a befogadhatóság körében. Az indokolt bírói döntéshez való jog a tisztességes eljáráshoz való jog része, így a Kúria támadott végzése az indítványozó szerint alaptörvény-ellenes, mert sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [8] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az 56. § (2) bekezdése értelmében a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. §-ok szerinti feltételeket. E vizsgálat alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásra alkalmatlan, ennek alapján nem fogadható be.
- [9] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria támadott végzése tartalmaz indokolást, melyben a Kúria ténylegesen kifejti azon indokait, amely miatt az indítványozó felperes által megjelölt okok miatt a felülvizsgálati kérelmet nem tartja befogadhatónak. A Kúria végzésében megindokolta, miért nem elégti ki a felülvizsgálati

kérelem a befogadási feltételeket, és miért nem elég pusztán a formális hivatkozás egy-egy befogadási feltételre, anélkül, hogy annak a fél reális, valós, mind az ügyel magával, mind a befogadási feltételben meghatározott tartalmi szemponttal kapcsolatos, releváns indokát adná. Azzal az indítványozói hivatkozással kapcsolatban, miszerint „tekintettel arra, hogy a Kúria végzésében nem indokolta meg, hogy Indítványozónak a Felülvizsgálati Kérelmében leírt és a fentiekben idézett indokai, a Kúria megítélése szerint, miért nem felelnek meg a »jogkérdés különleges súlya és társadalmi jelentősége« miatti befogadhatóság követelményének, a Kúria megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indoklási kötelezettségét, ezért a Kúria Végzése alaptörvény-ellenes”, az Alkotmánybíróság utal arra, hogy olyan esetekben, amikor a felperes nem hivatkozik a Kp. befogadhatósági feltételei vonatkozásában figyelembe vehető szempontokra, nem hoz fel e körben releváns indokokat, a Kúria számára fogalmilag nem lehetséges a ki nem fejtett releváns indokok és érvek el nem fogadásáról döntenet és erről a bírósági döntés indokolásában számot adni, éppen azért, mivel ilyen indokok és érvek a felülvizsgálati kérelemben nem szerepeltek. Ez esetben a Kúria a befogadhatóság körében pusztán annyit tehet, hogy rögzíti: a fél által felhozott indokok (mint jelen esetben a pénzügyi terhek nagysága) nem felelnek meg a Kp. befogadási feltételeinek, így nem relevánsak; és erre tekintettel ennek – indokolásként történő – rögzítésével megtagadja a felülvizsgálati kérelem befogadását. Mivel ilyen érvelést a támadott kúriai végzés (az indítványozó állításával szemben) tartalmazott, ezért tényszerűen nem helytálló az indítványozó azon érve, miszerint az indokolás hiányzik a Kúria végzéséből; ezen indokolás tartalmi megfelelőségének vizsgálata viszont – alaptörvény-ellenesség hiányában – nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Mindezek alapján az alkotmányjogi panasz, illetve annak érvelése nem veti fel annak a lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt volna, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéssről volna szó, vagyis az indítvány nem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott feltételnek.

- [10] Összességében a tényállás megállapítása, valamint a jogszabályok értelmezése (beleértve az anyagi jogi normákon túl az eljárásjogi normákat és a befogadási feltételeknek való megfelelésnek a vizsgálatát is) a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Az Alkotmánybíróság továbbá már a 3325/2012. (XI. 12.) AB végzésben kifejtette, ezzel kapcsolatos gyakorlata pedig azóta is töretlen, hogy „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. [...] [A]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban [...] a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}
- [11] 5. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.128/2020/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/969/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3023/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Debreceni Törvényszék 26.B.194/2016/210. számú ítélete, a Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.II.458/2018/39. számú végzése és a Kúria Bfv.II.359/2019/7. számú végzése alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Kardos Sándor ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását.
- [2] 1.1. Az indítványozót a Debreceni Törvényszék 26.B.194/2016/210. számú ítéletében bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében mint bűnsegédet és négy év fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül pedig négy év közügyektől eltiltásra ítélte.
- [3] Az ítéletben megállapított – az indítványozót érintő – tényállás lényege szerint az indítványozó (mint IV. rendű vádlott) 2014 őszétől 2015 áprilisáig I. rendű vádlottnak és II. rendű vádlottnak oly módon nyújtott segítséget – az ítéleti tényállás korábbi részében részletezett – bűncselekmény elkövetéséhez, hogy részt vett a kábítószer vásárláshoz szükséges pénzösszeg forintról euróra történő váltásában, valamint az utazás megszervezésében, ennek érdekében rendszeresen telefonon tartotta a kapcsolatot az I. rendű vádlottal és a II. rendű vádlottal.
- [4] Az elsőfokú ítélet ellen – mások mellett – az indítványozó és védője is fellebbezést jelentett be, amelyben kétségbe vonta a vád törvényességét, ugyanis sem a vádirati tényállás, sem az elsőfokú ítélet tényállása sem tartalmaz olyan konkrét és pontos tényleírást, amely az indítványozó cselekvőségére vonatkozna.
- [5] Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlatára hivatkozva azon véleményének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte az indítványozó terhére a hallgatását, illetve azt, hogy bizonyos tények tekintetében nem, vagy csak az eljárás későbbi szakaszában terjesztett elő védekezést.
- [6] Sérelmezte, hogy az indítványozót érintő lehallgatási anyagból nem állapítható meg egyértelműen, hogy a kábítószer megszerzése érdekében szükséges pénzeszközök biztosításáról vagy az evégett Hollandiába utazás szervezéséről lett volna szó. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy a nyílttá nem tett lehallgatási anyagok között lehettek a vádlottakat mentő tartalmúak is. Ezek hiánya ugyanis nem eshet a vádlottak terhére, hanem a javukra értékelendő. Felrótta az elsőfokú bíróságnak, hogy terhelő bizonyítékként értékelte azt aényt, hogy az indítványozó elektronikus belépési jelszava „escobar” volt.
- [7] Végül sérelmesnek tartotta azt is, hogy az elsőfokú bíróság – figyelmen kívül hagyva a funkciómegosztás elvét – a vádló pozíciójába helyezkedve „nyomozást folytatott”, amikor megkereséssel élt egy bank, egy légitársaság, illetve az indítványozó munkáltatója felé.
- [8] 1.2. A fellebbezések folytán eljáró Debreceni Ítéltábla a Bf.II.458/2018/39. számú végzésével – az indítványozó tekintetében – helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.
- [9] A másodfokú bíróság indokolásában kifejtette, hogy mind a vádirat, mind az elsőfokú ítélet vonatkozó tényállás része megfelelő konkrétsággal tartalmazza az indítványozó cselekvőségét. Rögzítette a másodfokú bíróság, hogy bár igaz, hogy nem szerepelt ebben a tényállásban az, hogy az indítványozó konkrétan mikor, kinek telefonált, mi volt ezeknek a beszélgetéseknek a tartalma, pontosan mikor váltott át forintot euróra és milyen összegben, illetve mikor és mely repülőjáratok vonatkozásában intézte a jegyek megvételét. Azonban a szükséges pontossággal behatárolásra került, hogy milyen időszakban nyújtott segítséget I. rendű és II. rendű vádlottnak a bűncselekmény elkövetéséhez, valamint az is, hogy ez a segítség a kábítószer vásárláshoz szükséges pénzösszeg forintról euróra történő átváltásában az utazás megszervezésében és telefonos kapcsolat tartásában, illetve pénzügyi elszámolások intézésében testesült meg.

- [10] A másodfokú bíróság végzésének indokolásában azt is kifejtette, hogy a lehallgatási anyagok tartalma, az indítványozó hallgatása, illetve az általa használt jelszó használata nem önmagában, hanem az egyéb bizonyítékokkal összefüggésben került értékelésre. Végül a másodfokú bíróság azt is rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság által hivatalból beszerzett bizonyítékok nem minősültek törvénytelenül beszerzett bizonyítékoknak.
- [11] 1.3. Az indítványozó védője a jogerős határozattal szemben felülvizsgálati indítványt nyújtott be, amelyben – egyebek mellett – felülvizsgálati okként hivatkozott az elsőfokú bíróság hivatalból történő bizonyításfelvételére, illetve arra, hogy a jogerős ítélet nem tartalmaz tényállásszerű magatartást az indítványozó tekintetében.
- [12] A Kúria a Bfv.II.359/2019/7. számú végzésében a jogerős határozatot hatályában fenntartotta. A végzés indokolásának lényege szerint a Kúria megállapította, hogy nincs törvényes akadálya annak, hogy a bíróság hivatalból rendeljen el bizonyítást, ahogy ezt az elsőfokú bíróság is tette. A Kúria megállapította továbbá, hogy a tettes (társtettes) magatartásának és – szemben az indítványozó védőjének érvelésével – nem a bűnsegéd cselekményének kell kimerítenie valamely bűncselekmény törvényi tényállását. Utalt arra is, hogy az indítványozót érintő tényállásrészt nyilvánvalóan a (társ)tettesi magatartásokat tartalmazó tényállásrészrel együtt szükséges értékelni, mindezekre figyelemmel megállapította, hogy törvényesen minősítette bűnsegédnek a jogerős ítélet az indítványozó tényállásban szereplő magatartását.
- [13] 2. Az indítványozó azért fordult alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, mert álláspontja szerint a Debreceni Törvényszék 26.B.194/2016/210. számú ítélete, a Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.II.458/2018/39. számú végzése és a Kúria Bfv.II.359/2019/7. számú végzése sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, a IV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1), (4) és (7) bekezdéseit. Mindezekre figyelemmel kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az említett bírósági döntések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, valamint kérte a jogerős ítélet végrehajtásának a felfüggesztését is.
- [14] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmével kapcsolatban az indítványozó alkotmányjogi panaszában – az alapügyben benyújtott fellebbezésében és felülvizsgálati indítványában kifejtettek megismételve – alapvetően azt kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok hiányos – az indítványozó konkrét cselekvőségét nem tartalmazó – tényállás alapján állapították meg az indítványozó büntetőjogi felelősségét. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság a funkciómegosztás elvét megsértve a tárgyalási szakban a bizonyítási indítványt elő nem terjesztő ügyész helyett – a vád időbeli kereteit is meghaladóan – „saját nyomozásba” kezdett, amelynek során különböző megkereséseket fogadosított.
- [15] Az indítványozó azt is sérelmezte, hogy – e körben is hivatkozva bizonyos EJEK döntésekre – nem tekinthető tisztességesnek az eljáró bíróságok részéről az a bizonyítékértékelési tevékenység, amelynek során az indítványozó hallgatását terhelő bizonyítékként értékelték. Azt is kifogásolta, hogy az indítványozó büntetőjogi felelősségének megállapítására az ügyben kizárólag a titkos adatszerzés során beszerzett bizonyítékok alapján került sor oly módon, hogy csak a nyomozó hatóság, illetve ügyészség által fontosnak tartott telefon-lehallgatási anyagokat tették nyílttá, illetve csatolták az iratokhoz, így kimaradhattak olyan részletek, amelyek az indítványozó javára szolgáló bizonyítékként szolgáltak volna.
- [16] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie.
- [17] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be.
- [18] 3.2. Az indítvány – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt feltételeinek – az alábbiak szerint – megfelel. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezését, illetve a sérelmezett bírói döntéseket, indokolja azok Alaptörvénybe ütközését és kifejezetten kéri a megsemmisítésüket.
- [19] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, a IV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (4) és (7) bekezdését csupán megemlíti, de azok vonatkozásában érdemi indokolást

nem tartalmaz, valamint az említett alaptörvényi rendelkezéseket alapüggyel (az abban felmerült, általa állított sérelmeivel) sem köti össze, így e tekintetben az indítvány érdemi vizsgálatának nincs helye.

- [20] 3.3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését érintő részében – az Abtv. 27. §-ában és az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeket kimeríti-e.
- [21] Az egyedi ügyben való érintettség megállapítható, mivel az indítványozó a panasszal támadott ügyben terheltként szerepelt és jogerősen megállapították büntetőjogi felelősségét, illetve szankciót szabtak ki vele szemben.
- [22] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további tartalmi feltételeként nevesíti, hogy a panasznak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést kell tartalmaznia.
- [23] A büntetőbíróságok hivatalból történő bizonyításvételével kapcsolatban az Alkotmánybíróság korábban megállapította, hogy „a Be. [a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény] 164. § (1)–(2) bekezdései, valamint a Be. 164. § (3) bekezdése a főszabály és a kivétel szabály viszonyrendszerében értelmezhetők. Főszabály tehát, hogy a büntetőeljárásban a vádló bizonyítási kötelezettsége az elsődleges, és a bíróság a tényállás tisztázása során bizonyítékot indítvány alapján szerez be. Kivételesen ugyanakkor, még hozzá a valóság hű tényállás megállapítása érdekében és az eljárási alapelvek érvényesítése mellett, a bíróság indítvány hiányában is intézkedhet bizonyíték beszerzése iránt.” {20/2020. (VIII. 4.) AB határozat, Indokolás [95]} Az Alkotmánybíróság megjegyzi továbbá, hogy – miként azt az alapügyben a Kúria is leszögezte (lásd a kúriai végzés 6. oldalát) – a hivatalból elrendelt bizonyításnak sincs előre kiszámítható eredménye, tehát az elrendeléskor nem látható előre, hogy a beszerzett bizonyíték a terhelt javára vagy terhére szól.
- [24] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában előadott további sérelmei az eljáró bíróságok tényállásmegállapítási, bizonyítékértékelési és bizonyítékmérlegelési tevékenységét támadják. Az Alkotmánybíróságnak ugyanakkor az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírósági eljárást befejező döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. A bírói döntések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető tehát a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálata eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt és az abban biztosított jogokat védi {3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja, hogy az eljáró bíróságok a konkrét ügyben helytállóan értékelték-e a bizonyítékokat, illetve a mérlegelésének eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e, így tehát tartózkodik attól, hogy az alapügyhöz kapcsolódó bizonyíték- és tényértékelési kérdésekben állást foglaljon {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33]}.
- [25] 4. Az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó panasza a sérelmezett döntésekkel kapcsolatban nem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, így nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.
- [26] Az alkotmányjogi panasz visszautasítására tekintettel az Alkotmánybíróságnak nem kellett határoznia az indítványozó által az érintett bírói döntés végrehajtásának a felfüggesztése iránt előterjesztett kérelem tárgyában.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1746/2019.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3024/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 26.B.288/2011/231. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.II.217/2017/25. számú ítélete és a Kúria Bfv.III.235/2019/11. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Pál Helga ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezték az Alkotmánybíróság eljárását.
- [2] Az indítványozókat a Fővárosi Törvényszék 26.B.288/2011/231. számú ítéletében bűnösnek mondta ki hűtlen kezelés büntetésében mint társtetteseket és velük szemben – különböző tartamú – felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki.
- [3] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.II.217/2017/25. számú, 2018. február 28. napján meghozott ítéletében az indítványozók terhére rótt bűncselekmény jogi minősítését hanyag kezelés vétségére változtatta meg és velük szemben megrovás intézkedést alkalmazott.
- [4] A Kúria Bfv.III.235/2019/11. számú végzésében a jogerős határozatot hatályában fenntartotta.
- [5] A jogerős ítéletben megállapított tényállás lényege szerint 2004. évben az indítványozók – mint az ügyben szereplő önkormányzat képviselőtestületének tagjai – a tőlük, e körben elvárható körülményeként elmulasztásával, vagyonkezelői jogkörben eljárva megszavaztak összesen két, önkormányzati tulajdonú ingatlan elidegenítésére vonatkozó határozati javaslatot és ezzel közreműködtek az említett ingatlanok kötelező versenyeztetésre vonatkozó törvényi rendelkezések megszegésével történő értékesítésében. A bűncselekménnyel az ügyben szereplő önkormányzatnak okozott vagyoni hátrány összesen 285 010 000 Ft volt.
- [6] 2. Az indítványozók azért fordultak alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, mert álláspontjuk szerint a Fővárosi Törvényszék 26.B.288/2011/231. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.II.217/2017/25. számú ítélete és a Kúria Bfv.III.235/2019/11. számú végzése sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, a II. cikket, a XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, a XXIV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1), (3) és (4) bekezdéseit, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: EJE) 6. cikkébe, 7. cikkébe és 14. cikkébe ütköznek.
- [7] Mindezekre figyelemmel kérték, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az említett bírósági döntések alaptörvény-ellenességét, semmisítse meg azokat, valamint kérték a jogerős ítélet végrehajtásának a felfüggesztését is.
- [8] 2.1. Az indítványozók az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének sérelmével kapcsolatban arra hivatkoztak, hogy a lefolytatott bírósági eljárás során – az alább részletezett alaptörvényi rendelkezések megsértése által – az alapvető jogok védelmének biztosításához való joguk sérelme következett be.
- [9] 2.2. Az indítványozók szerint a támadott bírósági döntések mindenekelőtt az emberi méltósághoz való jogukat garantáló alaptörvényi rendelkezésbe – azaz a II. cikkbe – ütköznek. Ugyanis – szól az alkotmányjogi panasz indokolása – köztisztelőként álló képviselőként látták el feladatukat – az alkotmányjogi panasz kiter szakmai életútjukra is – mégis a hosszú évek alatt lefolytatott büntetőeljárásnak az indítványozók számára súlyos szakmai és magánéleti következményei lettek. Álláspontjuk szerint az ellenük emelt vád egyetlen célja a politikai életből való eltávolításuk volt.
- [10] 2.3. Az indítványozók az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésében és az EJE 14. cikkében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmának a sérelmét abban látták, hogy – bár az ügyben a büntetőjogi felelősségre vonás

alapja a leadott „igen” szavazat volt – mégsem került sor vádemelésre egy, az indítványozókon kívüli képviselővel szemben, aki szintén „igen”-nel szavazott az egyik ingatlan vonatkozásában. Kifejtették továbbá, hogy szintén a hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét jelenti, hogy míg a törvényi szabályozás az országgyűlési képviselők esetén biztosítja a mentelmi jogot, addig az önkormányzati képviselők tekintetében nem. Márpedig a mentelmi jog fontos eleme a felelősségmentesség, vagyis az, hogy a képviselő nem vonható felelősségre a képviselői tevékenysége, valamint leadott szavazata miatt.

- [11] 2.4. Az indítványozók szerint az eljáró bíróságok döntései az Alaptörvény XXIV. (az alkotmányjogi panasz tartalma alapján ténylegesen a XXVIII.) cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogba ütköznek, mert azáltal, hogy nem vizsgálták a sértetti közrehatást, nem teljesítették az említett alaptörvényi rendelkezés részét képező indokolási kötelezettségüket. Szintén az említett alaptörvényi rendelkezés körében hivatkoztak arra, hogy az ügyben felkért igazságügyi szakértő nem volt független szakértőnek tekinthető, mert korábban már készített szakvéleményt az önkormányzat számára.
- [12] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező észszerű időn belül történő elbírálás követelményének a sérelmét látták az indítványozók abban, hogy a 2004. évben elkövetett cselekmények tekintetében a nyomozást 2006. évben rendelték el, a jogerős ítélet viszont csak 2018. évben született.
- [13] Szintén a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét jelentette az indítványozók szerint – felhívva e körben az EJE 6. cikkét is –, hogy a büntetőjogi felelősség megállapításakor nem vizsgálták kellő alapossgal azt az eljáró bíróságok, hogy a képviselőtestületi ülésen született döntés kapcsán elkülönül egymástól a szakmai (törvényességi) és a politikai felelősség. Előbbi körébe tartozó, a jogszerűséget biztosítani hivatott feladatok az előterjesztést készítő köztisztviselőket, a jegyzőt, a közigazgatási hivatalt, Állami Számvevőszéket terhelik, míg a képviselőtestület tagjai alapvetően politikai felelősséggel tartoznak a döntésekért. Márpedig – az alkotmányjogi panasz érvelése szerint – az említett szervek nem észleltek törvényteleniséget, ezért az indítványozóktól sem volt elvárható, hogy észleljék azt, az ügyben eljáró bíróságok mégis erre alapították az indítványozók büntetőjogi felelősségét.
- [14] Az indítványozók a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog kapcsán a fegyverek egyenlősége elvének – mint részjogosítványnak – és ezzel összefüggésben az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésben foglalt védelemhez való jognak a sérelmére is hivatkoztak. E körben kifejtették, hogy a hosszú évekig elhúzódó elsőfokú eljárás során az ügyészség a csupán perbeszédében módosította a vádat, holott erre korábban is lehetősége volt. Márpedig a védelem a stratégiáját az eredeti vádirat alapján építette fel, ezért a perbeszédben eszközölt vádmódosítást követően a védelmi perbeszédet is módosítani kellett, ami viszont szűkebb körben tette lehetővé a bizonyítékok értékelését. E körben a bíróság sem hívta fel a feleket az eltérő minősítés lehetőségére.
- [15] 2.5. Az indítványozók álláspontja szerint sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdése szerinti és az EJE 7. cikkében garantált joguk (azaz olyan cselekmény miatt állapították meg büntetőjogi felelősségüket, amely nem minősült bűncselekménynek), mivel álláspontjuk szerint – az ítéleti tényállásokban megállapítottakkal szemben – az alapügyben szereplő ingatlanok forgalmi értéke nem haladta meg a versenytárgyalás kiírásához szükséges értékhatárt. Az egyik ingatlan vonatkozásában kifejtett cselekmény kapcsán hivatkoztak arra is, hogy annak büntethetősége elévülés folytán már megszűnt.
- [16] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie.
- [17] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be.
- [18] 3.2. Az indítvány – az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése (a fegyverek egyenlősége elvét érintő részének kivételével) és (4) bekezdése vonatkozásában – a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt feltételeinek – az alábbiak szerint – megfelel. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezését, illetve a sérelmezett bírói döntéseket, indokolja azok Alaptörvénybe ütközését és kifejezetten kéri a megsemmisítésüket.

- [19] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés, a II. cikk (1) bekezdés, a XXVIII. cikk (1) bekezdés (a fegyverek egyenlősége elvét érintő része) és a XXVIII. cikk (3) bekezdés vonatkozásában érdemi indokolást nem tartalmaz, valamint az említett alaptörvényi rendelkezéseket alapüggyel (az abban felmerült, általa állított sérelmeivel) sem köti össze, így e tekintetben az indítvány érdemi vizsgálatának nincs helye.
- [20] Az Alkotmánybíróság rögzíti továbbá, hogy az indítványnak az EJEE 6. cikk (1) bekezdésének, 7. cikk (1) bekezdésének és 14. cikkének megsértését állító része nem tekinthető önálló, érdemi elbírálásra alkalmas indítványi elemnek. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *f*) pontja alapján ugyanis kizárólag jogszabály (és nem bírói ítélet) nemzetközi szerződésbe ütközésének a vizsgálata kérhető. Nincs hatásköre ezért az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz alapján indult eljárásban a bírói döntés nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára {3235/2020. (VII. 1.) AB határozat, Indokolás [19]}.
- [21] 3.3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz – az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdését érintő részében – az Abtv. 27. §-ában és az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeket kimeríti-e.
- [22] Az egyedi ügyben való érintettség megállapítható, mivel az indítványozók a panasszal támadott ügyben terheltként szerepeltek és jogerősen megállapították büntetőjogi felelősségüket, illetve szankciót szabtak ki velük szemben.
- [23] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további tartalmi feltételeként nevesíti, hogy a panasznak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést kell tartalmaznia.
- [24] Az Alkotmánybíróság a hátrányos megkülönböztetés tilalmával kapcsolatban kifejtett indítványozói érveléssel kapcsolatban megállapította, hogy az azokban kifejtett kifogások valójában nem az eljáró bíróságok döntéseit érintik, hanem részben a bírósági eljárást megelőző vádemelési szakaszt, részben pedig az önkormányzati képviselőkre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, így azok érdemi vizsgálatára jelen eljárásban nem volt lehetőség.
- [25] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „az indokolt bírói döntéshez fűződő jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. [...] Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmaság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének a teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.” {3305/2017. (XI. 24.) AB határozat, Indokolás [32]–[33]}
- [26] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az eljáró bíróságok vizsgálták, és indokolásukban megfelelő alaposággal számot adtak arról is, hogy miért nem tartották megalapozottnak az indítványozók által, már az alapeljárásban is kifejtett, a testületi döntéshozatalban résztvevő személyek büntetőjogi felelősségét vitató, illetve az elévülésre hivatkozó érveiket {lásd: az alapügyben utolsóként a Kúria Bfv.III.235/2019/11. számú végzés, 13–18. és 25–27. oldal}.
- [27] Az Alkotmánybíróság korábban rögzítette, hogy „az elhúzódo büntetőeljárás miatt bekövetkező alaptörvényellenesség orvosolható a büntetéskiszabás során. Amennyiben az ítélet indokolásából megállapítható, hogy a bíróság az eljárás elhúzódoására tekintettel a terheltet a büntetés kiszabása során valamilyen »kedvezményben részesítette«, vagyis az időmúlásra, az eljárás elhúzódoására tekintettel enyhébb büntetést szabott ki, vagy a büntetés helyett intézkedést alkalmazott, akkor a terhelt az észszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jogának a megsértésére a továbbiakban megalapozottan nem hivatkozhat.” {2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [88]} Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozókkal szembeni szankciót enyhítő másodfokú bíróság ítéletének indokolásában egyértelműen rögzítette az eljárás tetemes elhúzódoását és erre figyelemmel alkalmazta a lehető legenyhébb szankciót az indítványozókkal szemben (lásd a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.II.217/2017/25. számú ítélete, 88–89. oldal).
- [28] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában előadott további sérelmei az eljáró bíróságok tényállásmegállapítási, bizonyítékértékelési és bizonyíték mérlegelési tevékeny-

ségét támadják. Az Alkotmánybíróságnak ugyanakkor az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírósági eljárást befejező döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. A bírói döntések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető tehát a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálata eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt és az abban biztosított jogokat védi {3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja, hogy az eljáró bíróságok a konkrét ügyben helytállóan értékelték-e a bizonyítékokat, illetve a mérlegelésének eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e, így tehát tartózkodik attól, hogy az alapügyhöz kapcsolódó bizonyíték- és tényértékelési kérdésekben állást foglaljon {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33]}.

- [29] 4. Az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó panasza a sérelmezett döntésekkel kapcsolatban nem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, így nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.
- [30] Az alkotmányjogi panasz visszautasítására tekintettel az Alkotmánybíróságnak nem kellett határoznia az indítványozó által az érintett bírói döntés végrehajtásának a felfüggesztése iránt előterjesztett kérelem tárgyában.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2002/2019.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3025/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság Budai Központi Kerületi Bíróság 43.Bny.708/2019/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó képviseletében dr. Kiss Árpád ügyvéd az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását.
- [2] Az alapügyben bünszervezetben elkövetett csődbűncselekmény büntette és más bűncselekmények miatt nyomozás volt folyamatban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Bűnügyi igazgatóságán, amellyel párhuzamosan a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Vagyon-visszaszerzési Hivatala vagyonvisszaszerzési eljárást folytatott. A Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Vagyon-visszaszerzési Hivatala 29022/46-15/2019. bü. számú határozatával – vagyonelkobzás biztosítása érdekében – kutatást és lefoglalást rendelt el. Az említett határozat alapján az abban foglalt kényszerintézkedéseket 2019. január 29. napján – a határozat kézbesítését követően – foganatosították, amelynek során az indítványozótól is lefoglaltak 199 500 Ft-ot és egyéb ingóságokat.
- [3] Az indítványozó – mint vagyoni jogi érdekelt – felülbírálati indítványt terjesztett elő a kényszerintézkedést elrendelő határozattal szemben, amelyben kérte az említett vagyontárgyait érintő lefoglalás megszüntetését és azok visszaadását számára. A felülbírálati indítványt a Budai Központi Kerületi Bíróság a 43.Bny.708/2019/2. számú végzésével elutasította.
- [4] 2. Az indítványozó a Budai Központi Kerületi Bíróság 43.Bny.708/2019/2. számú végzésével szemben terjesztett elő az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt. Álláspontja szerint a kutatást és lefoglalást elrendelő határozat, a kényszerintézkedések lefolytatásának a módja is több okból sértették a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) szabályait, valamint a felülbírálati indítvány elutasítására is alaptalanul került sor a Budai Központi Kerületi Bíróság részéről. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifejtette, hogy a kifogásolt végzés – azáltal, hogy fenntartotta a tulajdonát képező ingóságok lefoglalását – az Alaptörvény XIII. cikkében garantált tulajdonhoz való jogát sértette.
- [5] 3. Az Abtv. 27. §-ában meghatározottak szerint alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [6] Az Alkotmánybíróság ezért mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a panasz a Budai Központi Kerületi Bíróság 43.Bny.708/2019/2. számú végzése tekintetében megfelel-e az Abtv. 27. §-ában írt feltételeknek.
- [7] A Be. a kutatást és lefoglalást a vagyont érintő kényszerintézkedések körébe sorolja [Be. 272. § (3) bekezdés a) és c) pont]. A kutatás a lakás, az egyéb helyiség, a bekerített hely vagy a jármű átkutatása a büntetőeljárás eredményes lefolytatása érdekében, amelyet – egyebek mellett – akkor lehet elrendelni, ha megalapozottan feltehető, hogy elkobozható, illetve vagyonelkobzás alá eső dolog megtalálására vezet [Be. 302. § (1) bekezdés és (2) bekezdés d) pont]. Míg a lefoglalás célja a bizonyítási eszköz, illetve az elkobozható dolog vagy a vagyonelkobzás alá eső vagyon biztosítása a büntetőeljárás eredményes lefolytatása érdekében, amelyet el kell rendelni akkor, ha annak tárgya elkobozható, vagyonelkobzás alá esik [Be. 308. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont].

- [8] Az Alkotmánybíróságnak következetes a gyakorlata a tekintetben, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti panasz esetén nem minősülnek sem az ügy érdemében hozott, sem a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek a „kényszereszközök alkalmazását elrendelő határozatok” {lásd a 3254/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [3]–[4], megerősítve: 3223/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [15]}. Az Alkotmánybíróság korábban a büntetőeljárás során, a jogerős ügydöntő határozat meghozatala előtt a terhelt személyi szabadságát érintő – a kényszerintézkedés elrendeléséről, fenntartásról vagy megszüntetéséről rendelkező – bírói döntésről megállapította, „az eljárás során hozható legsúlyosabb »közbenső« határozat” {10/2007. (III. 7.) AB határozat, ABH 2007, 211, 221; megerősítve: 3036/2013. (II. 12.) AB végzés, Indokolás [6]}, ennél fogva „nem ügydöntő határozat, mert nem a büntetőjogi főkérdésről szól, és nem zárja le érdemben a büntetőeljárást” {3002/2014. (I. 24.) AB végzés, Indokolás [23]}. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy nincs ez másként a vagyont érintő kényszerintézkedések elrendeléséről szóló határozatok ellen benyújtott felülbírálati indítványt elbíráló bírósági döntés esetén sem, hiszen e döntésre is igaz, hogy nem ügydöntő, a büntetőjogi főkérdésről szóló határozat és a büntetőeljárást sem zárja le.
- [9] Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy Budai Központi Kerületi Bíróság 43.Bny.708/2019/2. számú – a kutatás és lefoglalás jogszerűségét jogorvoslat alapján felülvizsgáló – végzése nem minősül sem az ügy érdemében hozott bírósági döntésnek, sem az eljárást befejező egyéb döntésnek, ezért az alkotmányjogi panasz nem felel meg a törvényi feltételeknek.
- [10] 4. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó panaszában a kifogásolt bírósági határozattal kapcsolatosan nem teljesítette az Abtv. 27. §-ában meghatározott feltételt, ezért az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/110/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3026/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 209. §-a, továbbá a Miskolci Törvényszék 1.Mf.21.826/2018/3. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A dr. Makó András ügyvéd által képviselt indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján előterjesztett indítványában a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 209. §-a és Miskolci Törvényszék 1.Mf.21.826/2018/3. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó szerint az Mt. támadott szabálya és az ítélet sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését [a tartalma szerint a XXVIII. cikk (1) bekezdését, tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog], valamint a XV. cikk (1)–(2) és (4) bekezdéseit.
- [2] 1.1. Az indítványra okot adó ügy lényege szerint az indítványozó mint vezető tisztségviselő önkormányzati tulajdonban álló társaság ügyvezetését a társasággal kötött megállapodása szerint előbb megbízási jogviszonyban, később munkaviszonyban látta el. Munkaviszonyát jogellenesen megszüntették, és az alkotmányjogi panasszal érintett bírói döntések a munkaviszony jogellenes munkáltatói megszüntetésének a jogkövetkezményeit határozták meg a konkrét ügyben. Az indítványozó keresetét – amelyben egyebek között azt kérte, hogy ügyében a vezető állású személy munkaviszonyának munkavállaló általi jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményét az esélyegyenlőség alapján munkáltatói jogellenes felmondás esetén is alkalmazták – a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.M.300/2018/3. számú ítélete részben elutasította. A Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta (1.Mf.21.826/2018/3.), a Kúria a törvényszék ítéletét hatályában fenntartotta. Mindhárom bíróság utalt arra, hogy az Mt. 209. § (6) bekezdése – amely szerint a vezető munkaviszonyának jogellenes megszüntetése esetén [a 84. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaktól eltérően] tizenkét havi távolléti díjnak megfelelő összeget köteles megfizetni – kizárólag a vezető munkaviszonyának jogellenes megszüntetése esetére irányozza elő a 12 havi távolléti díjnak megfelelő összeg megfizetését és nem alkalmazható abban az esetben, hogy ha a vezető állású munkavállaló munkaviszonyát a munkáltató szünteti meg jogellenesen; vezető állású munkavállaló munkaviszonyának munkáltató általi jogellenes megszüntetése esetén az általános szabályok az irányadóak.
- [3] 1.2. A két alkalommal kiegészített alkotmányjogi panasz megjelölte egyrészt az Mt. 209. §-át, másrészt a Miskolci Törvényszék ítéletét. Tartalma szerint a jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására irányul, és a bíróságoknak az Mt. 209. § (6) bekezdésére vonatkozó jogértelmezését kifogásolja, az Alaptörvény számos rendelkezése sérelmére hivatkozva.
- [4] A panasz tartalma szerint azért ellentétes az Alaptörvény rendelkezéseivel a bírói döntés, mert sérti a törvény előtti egyenlőség elvét, ellentmond az Alaptörvény céljának, ugyanazon jogellenes cselekményt eltérően szankcionál a két fél esetében. Az Alaptörvény céljának kizárólag az a jogalkotói szabályozás felel meg, ha a munkaviszony jogellenesen megszüntetésekor vezető beosztású munkavállaló esetén, bármelyik fél szünteti meg a jogviszonyt jogellenesen, akkor a felek egyaránt és egyenlően 12-12 havi kártérítési felelősséggel tartoznak egymásnak. E szabályozás nélkül ez a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközik. Az Alaptörvényt ebből az okból is sértik az ítéletek. A XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőség adott esetben nem valósul meg, a munkavállaló és a munkáltató nem egyenlő a törvény előtt egyrésztől, mivel a kártérítés mértékének meghatározásánál súlyosbító felelősséget (vezető beosztás) csak egyikük terhére állapít meg;

másrészt, mivel általánostól eltérő szabályozást csak az egyik fél tekintetében hozott a jogalkotó. A másik fél esetében nem felel meg az Alaptörvény céljának, a józan ész logikája alapján jogellenes felmondás esetén mindkét félnek egyforma felelősséggel kellene tartoznia. A XV. cikk (4) bekezdése szerinti esélyegyenlőség nem valósul meg, mivel általánostól eltérő szabályozást a vezető beosztású munkavállalókra nézve a jogalkotó csak a kötelezettségeikre nézve hozott, jogaik, káraik tekintetében nincs ilyen eltérő, külön szabályozás.

- [5] A tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog azért sérült a konkrét esetben, mert a bíróság a döntését a hatályos jogszabályok szerint annak szó szerinti értelmezésével hozta. Az általánostól eltérő szabályozás kiterjesztésére nem látott lehetőséget, ami az Alaptörvény 28. cikk ismeretében azonban célszerűbb, észszerűbb és jogszerűbb lett volna. Semmilyen jogszabály nem tiltja az Mt. 209. § (6) bekezdése kiterjesztését az ellentétesen megvalósult jogi szituációra. A Mt. nem ad felhatalmazást ugyanakkor arra sem, hogy nem illeik meg egyenlő jogok, sőt egyenlő elbírálás a munkavállalót a jogok gyakorlása terén a munkáltatóval. Az ilyen olvasata az Mt.-nek kifejezetten alaptörvény-ellenes.
- [6] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy szól, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [7] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [8] 3. Az alkotmányjogi panasz egyrészt jogszabály, másrészt bírói döntés ellen irányul.
- [9] 3.1. Az Mt. számos különbséget tesz a munkáltató és a munkavállaló jogállása között, ezek között szerepelnek a munkaviszony jogellenes megszüntetésének az eltérő jogkövetkezményei is. A panaszban nem szerepel annak bemutatása kellő alkotmányjogi érvek alapján, hogy az állított hátrányos megkülönböztetés homogén csoporton belül áll fenn {42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [28]}, vagy eltérő csoportba tartozó személyeket kezelnek azonos módon {12/2018. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [82]}. A vezető tisztségviselői tisztség és a vezető állású munkavállalói státusz, az ebből eredő polgári jogi és munkajogi kötelezettségek, ezek között a munkaviszonynak a munkáltatói és munkavállalói jogellenes megszüntetése egyes eltérő következményei az alkotmányjogi panaszban foglaltak alapján az Mt. 209. §-át, annak a (6) bekezdését illetően alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vetnek fel.
- [10] 3.2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető általános felülbírálati fórumnak, és valójában e hatásköre is – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelméről keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja [Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdés]. A rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések ezért önmagukban nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére (lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]). Az alkotmányjogi panasz a lényege szerint azt állítja, hogy a bírói döntésben megjelenő jogértelmezés a kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt alaptörvény-ellenes; ez az érvelés a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való joggal hozható kapcsolatba. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetében, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen. Mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja (lásd például: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]; 3113/2020. (V. 8.) AB végzés [14]–[16]). A bíróságok döntéseiket megindokolták, azaz megjelölték, hogy döntéseiket mely jogszabályi rendelkezésekre alapították és minden releváns körülményre kiterjedő indokolással támasztották alá, hogy az indítványozó kereseti kérelmének miért nem lehetett teljes egészében helyt adni és miért nem lehetett analógia alkalmazásával az Mt. 209. § (6) bekezdését a munkáltatói jogellenes jogviszony megszüntetésére alkalmazni.

- [11] Annak az értelmezése, hogy a jogszabály miként rendelkezik a jogellenesség esetére járó juttatásokról, az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján nem veti fel azt, hogy a támadott bírói döntéssel kapcsolatban az Abtv. 29. §-ában szereplő feltételek fennállnak.
- [12] 4. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, az Abtv. 56. § (3) bekezdése alkalmazásával visszautasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/528/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3027/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.IX.38.381/2019/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránti alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A Békés Megyei Rendőr-főkapitányság mint indítványozó, csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője, dr. Kovács Tamás kamarai jogtanácsos útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, a Kúria Kfv.IX.38.381/2019/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.
- [2] Az alapul szolgáló ügyben az indítványozó ellen a felperese keresetet nyújtott be megbízási díj kamatokkal történő megfizetése iránt, figyelemmel arra, hogy a perbeli időszakban a bűnügyi technikai beosztása mellett rendszeresen egyéb, beosztásába nem tartozó feladatokat (bűnügyekben önálló vizsgálati munka, nyomozati tevékenységekben való részvétel, bűnügyi megkeresések, tanúk és gyanúsítottak meghallgatása, általános ügyekben eljárás és rendkívüli haláleseti ügyek vizsgálata) látott el, azonban ezért ellentételezésben (megbízási díj) nem részesült. Az első fokon eljáró bíróság a felperes keresetét elutasította és a felperest az indítványozó részére perköltség megfizetésére kötelezte. Ítéletének indokolásában – többek között – rögzítette, hogy a felperes a bűnügyi technikai beosztása mellett végzett egyéb, a bűnügyi szolgálati ágon belül ellátott feladataiért megbízási díjra nem jogosult, tekintettel arra, hogy az általa technikai beosztása mellett ellátott feladatok nem munkakör idegenek, nem tekinthetők többletfeladatnak, így nem valósulnak meg a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt, azon kógens feltételek, amelyek megbízási díj megfizetését alapoznák meg (más beosztáshoz tartozó feladatkör ellátása, többletfeladatként). Továbbá az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a felperesre bízott, a keresetében megjelölt feladatok munkaköri feladatnak tekinthetőek, azok a felperes képességeit, képzettségét nem haladták meg, valamint a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 6/D. pontjából levezethetően a technikai beosztáson kívüli feladat nem automatikusan többletfeladat, hiszen a technikai beosztáson kívüli, de a bűnügyi szakágon belüli feladatvégzés a norma alapján kifejezetten megengedett. A felperes által ellátott feladatok ellátását pedig a munkaköri leírása is lehetővé tette.
- [3] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bűnügyi technikai feladatok ellátásának elsődlegessége az indítványozó részéről mindvégig biztosított volt. A felperesi fellebbezés folytán eljáró törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte az indítványozót a felperes részére megbízási díj, késedelmi kamat, valamint a felmerült perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság ítélete szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezéseket helyesen alkalmazta, de a levont jogi következtetése nem megfelelő. A jogerős ítélet lényege szerint az indítványozó a felperest a szolgálati beosztásához nem tartozó, más beosztáshoz sorolt feladatkör ellátásával bízta meg, ezért a felperes jogosult a követelt megbízási díjra. Az ítélet szerint az ORFK utasítás a 2017. november 19-i időszakot megelőzően rendelkezett a bűnügyi technikus által ellátandó feladatokról. A másodfokú bíróság itt irányadónak tekintette a felperes által is hivatkozott Mfv.1.10.751/2016/4. számú kúriai ítéletet, amely szerint a bűnügyi technikusok beosztásuk alapján csak a bűnügyi technikai tevékenység ellátására kötelezhetőek, így miután az ORFK utasítás meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ezen feladatokhoz kell igazítania a munkaköri leírást,

az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A bíróság álláspontja szerint az ORFK utasítás 2017. november 19-től hatályos módosítása sem adhat alapot a bünyügyi technikai feladatkör korlátlan, más beosztásba tartozó feladatokkal történő bővítésére.

- [4] Ezt követően az indítványozó a másodfokú bíróság jogerős ítéletével szemben, törvényes határidőn belül felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához, melyben kérte a Kúriát, hogy a törvényszék jogerős ítéletét a közgazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 121. § (1) bekezdése alapján – tekintettel arra, hogy az az ügy érdemére kiható módon jogszabálysértő – teljes egészében helyezze hatályon kívül és utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára. Az indítványozó álláspontja szerint – a felülvizsgálati kérelmében kifejtett okok miatt – mindenképpen szükséges a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében az ítélet Kúria általi érdemi vizsgálata, figyelemmel arra, hogy a befogadás feltételei a Kp. 118. § (1) bekezdése alapján fennállnak. A Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelmét a Kfv.IX.38.381/2019/2. számú végzésével visszautasította arra hivatkozással, hogy az indítványozó a felülvizsgálati kérelmében a Kp. 118. § (1) bekezdése szerinti befogadási okok vonatkozásában külön indokolást nem terjesztett elő, továbbá egyáltalán nem is hivatkozott a Kp. 118. § (1) bekezdésére. A Kúria azt állapította meg, hogy a kérelem nem felelt meg a Kp. 100. § (2) bekezdésében és a Kp. 118. § (1) bekezdésében foglalt feltételeknek, mivel az indítványozó nem jelölt meg befogadási okot. A döntés szerint a Kp. 3. § (3) bekezdése alapján a jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli. E körben a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél kötelessége, hogy egyrészt megjelölje azon okot, amely alapján a jogorvoslati kérelem befogadható, másrészt feltárja azon körülményeket, amelyek a befogadási okok alátámasztására szolgálnak. Ezen túlmenően a végzés indokolásában a bíróság arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélettel kapcsolatosan megjelölt jogszabálysértéseket is kizárólag a megjelölt befogadási okkal összefüggésben vizsgálhatja, ezért a befogadási ok és a jogszabálysértések megjelölésének kötelezettsége egymástól nem választható el. Amennyiben a fél ezen kötelezettségei közül valamelyiknek nem tesz eleget, úgy a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának érdemi elbírálására sem kerülhet sor, viszont a Kúria a befogadhatóság körében kizárólag a fél által megjelölt okból vizsgálódhat (KGD2019. 36.).
- [5] 2. Az indítványozó ezt követően alkotmányjogi panasszal élt. Az indítványozó álláspontja szerint a sérelmezett kúriai végzés azért alaptörvény-ellenes, mert a bírósági döntés sérti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében garantált alapjogát a tisztességes bírósági eljáráshoz és a bírósághoz forduláshoz, valamint az alkotmányjogi panasszal támadott döntés sérti az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat.
- [6] Az Alkotmánybíróság főtitkára hiánypótlásra hívta fel az indítványozót, melynek határidőben eleget téve az indítványozó egységes szerkezetbe foglalt beadványában részben megismételte, részben kiegészítette alkotmányjogi panaszát, illetve eltekintett az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése sérelmének vizsgálatától. Az Alaptörvény 28. cikke vonatkozásában az indítványozó jelezte, hogy tisztában van azzal, miszerint az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján az nem Alaptörvényben biztosított jogot tartalmaz. Azonban továbbra is fenntartotta, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a Kúria az érintett eljárási törvényeket nem az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott követelményeknek megfelelően értelmezte.
- [7] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. §-a értelmében, tanácsban eljárva megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényi feltételeit.
- [8] Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírósági döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [9] A jogi személy indítványozó a panasz benyújtására jogosult [Abtv. 51. § (1) bekezdése]. Az Abtv. 27. § (2) bekezdése értelmében jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet, *a)* aki (amely) a bíróság eljárásában fél volt; *b)* akire (amelyre) a döntés rendelkezést tartalmaz; vagy *c)* akinek (amelynek) jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed {vö.: 3299/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [8]}. Az Abtv. 27. § (3) bekezdése értelmében közhatalmat gyakorló indítványozó esetében vizsgálni kell, hogy az indítványozó panaszában megjelölt Alaptörvényben biztosított jog megilleti-e {3441/2020. (XII. 9.) AB végzés, Indokolás [23]–[26]}. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is arra a megállapításra jutott, hogy

„az indítványozó által hivatkozott tisztességes bírósági eljáráshoz való és jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés], olyan Alaptörvényben biztosított jognak minősülnek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak. Erre tekintettel – ezen alapjogok vonatkozásában – az indítvány az Abtv. 27. § (3) bekezdésében foglalt törvényi feltételnek megfelel.” {3303/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [40]}

- [10] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panasz benyújtására a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül van lehetőség. Az indítványozó 2020. március 2-án vette át a Kúria sérelmezett végzését, míg az alkotmányjogi panaszt 2020. április 30-án – határidőben – elektronikus úton terjesztette elő az ügyben első fokon eljáró bíróságon. Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, az ügyben perújítás kezdeményezésére nem került sor.
- [11] Az Abtv. 52. §-a értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában megjelölte az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontját, és az Abtv. 27. §-át, amely alapján az alkotmányjogi panaszeljárást kezdeményezte, valamint a megsemmisíteni kért bírósági végzést, és az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit. Beadványában előadta, hogy álláspontja szerint a bírósági végzés miatt elmentés az Alaptörvény felhívott rendelkezéseivel, ezzel részben eleget tett a határozott kérelem törvényi feltételeinek.
- [12] Az alkotmányjogi panasz Abtv. 27. § szerinti benyújtásának törvényi feltétele, hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában – többek között – az Alaptörvény 28. cikkének sérelmét állította, amely – amint azt az indítványozó is jelezte – nem alapjogot tartalmaz, hanem a bíróságok felé fogalmaz meg a működésükre irányulóan elvárásokat, így az abban foglaltak egyedi érintett vonatkozásában megvalósuló alapjog sérelemhez nem vezethetnek, arra alkotmányjogi panasz önmagában nem alapítható {pl. 3257/2016. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [13]; 3401/2020. (X. 29.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [13] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírósági döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadható be.
- [14] Az indítványozó alkotmányjogi panaszát a Kúria mint felülvizsgálati bíróság azon végzése ellen terjesztette elő, melyben felülvizsgálati kérelmének befogadását tagadta meg a bíróság. Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, és alkotmányjogi panasszal támadható {lásd: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]}. Azonban a jelen ügyben is fenntartja azt a korábbiakban kifejtett álláspontját, miszerint „[a] Kúria azon döntése, mely – a Kp. 118. § (1) bekezdése alapján – a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő peres féltől várja el, hogy a kérelem befogadhatóságát az ott taxatív felsorolt valamely okra hivatkozva maga indokolja, és e jogszabályhelyet úgy értelmezi, miszerint a befogadás feltétele – a formai okokból történő visszautasíthatóságon túl – az ilyen okok kérelmező általi, tartalmi jellegű bizonyítása, nem vet fel alkotmányossági problémát” {3023/2020. (II. 10.) AB végzés, Indokolás [18]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [21]}. Ezen túlmenően annak megítélése, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei fennállnak-e, szakjogi-törvényértelmezési kérdés, melyben az Alkotmánybíróság – következetes gyakorlatának megfelelően – a Kúria döntését nem bírálhatja felül {3365/2019. (XII. 16.) AB végzés, Indokolás [21]; 3308/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [20]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [15] A jelen alkotmányjogi panasz ügyben is szükséges megjegyezni, hogy az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírósági eljárást befejező döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. A bírósági döntések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálati eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvény és az abban biztosított jogok védelmére hivatott {3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság a bírósági döntés irányának, a bizonyítékok körének, bírói mérlegelésének és értékelésének felül bírálataira nem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3300/2018. (X. 1.) AB végzés, Indokolás [13]; 3369/2018. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [11]}.

- [16] 4. Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panaszban nem merült fel olyan, a bírósági döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, mely az alkotmányjogi panasz befogadását indokolta volna, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel, az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján rövidített indokolással ellátott végzésben visszautasította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1028/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3028/2021. (I. 28.) AB VÉGZÉSE

döntés kijavításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa határozat hivatalból történő kijavítása tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a 2020. november 24. napján kelt, 3456/2020. (XII. 9.) AB végzés indokolásának [3]–[18] bekezdéseit az alábbiak szerint kijavítja.

A kijavított bekezdések helyes szövege a következő:

„[3] 1.2. A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint az indítványozó 2017. október 9. napján a zár megrongálásával jogtalanul eltulajdonított egy kerékpárt a vasútállomás kerékpártárolójából.

[4] A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint továbbá az indítványozó és édesanyja egy – utóbbi személy tulajdonát képező – gépjárművel 2017. november 21. napján megjelent egy, műszaki vizsgabiztosi tevékenységi engedéllyel rendelkező szervízben, az említett jármű hatósági műszaki érvényességének meghosszabbítása céljából. Az eljáró műszaki vizsgabiztos az elvégzett előzetes felülvizsgálat keretében több olyan műszaki hibát fedezett fel a járművön, amelyek miatt a műszaki vizsgán a jármű alkalmatlan minősítést kapott volna.

[5] Ezt követően az indítványozó 35 000 Ft-ot ígért a vizsgabiztosnak azért, hogy a kötelességét megszegve – a gépkocsi általa észlelt hibái ellenére – alkalmasnak minősítse a járművet a hatósági műszaki vizsgán.

[6] 2. Az indítványozó azért fordult alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, mert álláspontja szerint a Körmendi Járásbíróság 6.B.48/2018/46. számú ítélete és a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság 8.Bf.65/2019/8. számú ítélete sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, a Q) cikk (2) és (3) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését. Mindezekre figyelemmel kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az említett bírósági döntések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.

[7] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok a feltárt bizonyítékokkal ellentétesen, illetve bizonyítékok hiányában állapították meg a bűnösségét, megsértve ezzel az *in dubio pro reo* elvét.

[8] Az indítványozó kifejtette, hogy a vesztegetés büntette kapcsán nem merült fel arra vonatkozóan bizonyíték, hogy az általa adott pénzösszeg olyan jogtalan előnynek minősült volna, amit kötelességszegésért cserébe juttatott volna. E körben azt is sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok nem adták indokát annak, hogy miért nem tekintették elfogulatlan vallomásnak az édesanyja által tett vallomást, illetve – álláspontja szerint – az ügyben nem nyert bizonyítást, hogy a levizsgáztatni szándékozott jármű vizsgáztatásra alkalmatlan lett volna.

[9] Az indítványozó a terhére rótt lopás vétsége vonatkozásában pedig azt sérelmezte, hogy annak ellenére állapították meg terhére az eltulajdonítási célzatot, hogy erre vonatkozóan nem merült fel bizonyíték, illetve a beszerzett bizonyítékok alapján az sem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy dolog elleni erőszakot alkalmazott volna a kerékpár elvételekor.

[10] Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok említett tevékenysége a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét idézte elő, mivel a bíróságok figyelmen kívül hagyták a bizonyításra vonatkozó eljárási szabályokat.

[11] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie.

[12] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be.

[13] 3.2. Az indítvány – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt feltételeinek – az alábbiak szerint – megfelel. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezését, illetve a sérelmezett bírói döntéseket, indokolja azok Alaptörvénybe ütközését és kifejezetten kéri a megsemmisítésüket.

[14] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés vonatkozásában semmilyen indokolást nem tartalmaz, így e tekintetben az indítvány érdemi vizsgálatának nincs helye.

[15] Az indítványozó hivatkozott még az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdésére is, ugyanakkor az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Ugyanakkor az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdése nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot {3143/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [32]}, ezért az indítvány e részében nem felel meg a törvényi feltételeknek.

[16] 3.3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését érintő részében – az Abtv. 27. §-ában és az Abtv. 29. §-aiban foglalt tartalmi feltételeket kimeríti-e.

[17] Az egyedi ügyben való érintettség megállapítható, mivel az indítványozó a panasszal támadott ügyben terheltként szerepelt és jogerősen megállapították büntetőjogi felelősségét, illetve szankciót szabtak ki vele szemben.

[18] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további tartalmi feltételeként nevesíti, hogy a panasznak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést kell tartalmaznia.

[19] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt sérelmezi, hogy az eljáró bíróságok helytelenül értékelték, nem megfelelően mérlegelték a beszerzett bizonyítékokat. Az Alkotmánybíróságnak ugyanakkor az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírósági eljárást befejező döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. A bírói döntések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető tehát a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálata eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt és az abban biztosított jogokat védi {3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének felülbírálatára sem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}.

[20] 4. Az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó panasza a sérelmezett döntésekkel kapcsolatban nem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, így nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt.

[21] 5. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.”

I n d o k o l á s

- [1] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a 3456/2020. (XII. 9.) AB végzés indokolásának a rendelkező részben megjelölt bekezdéseiben – a végzés rendelkező részének és indokolásának további részeiből is megállapíthatóan – nyilvánvaló elírás történt. Ezért az Alkotmánybíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 63. § (1) bekezdése és az Ügyrend 62. § (1) bekezdése alapján, a helyes szöveg feltüntetésével a határozat indokolását kijavította.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/206/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG NORMATÍV HATÁROZATAI, VALAMINT AZ EGYÉB SZERVEZETI, MŰKÖDÉSI ÉS SZEMÉLYI ÜGYEKBE HOZOTT HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1001/2021. (I. 14.) AB TŰ. HATÁROZATA

az egyesbírók személyéről

Az Alkotmánybíróság teljes ülése az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tű. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 11. §-a alapján az egyesbírók személyéről az alábbi határozatot hozza:

1. Az egyesbírói feladatokat ellátó alkotmánybírók:

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó alkotmánybíró,
Dr. Juhász Miklós alkotmánybíró,
Dr. Pokol Béla alkotmánybíró,
Dr. Szabó Marcel alkotmánybíró és
Dr. Szívós Mária alkotmánybíró.

2. Az Ügyrend 11. §-a alapján az egyesbírók megbízatása egy évre szól.

3. Az Alkotmánybíróság e határozatát a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 26. § (2) bekezdése alapján a Magyar Közlönyben közzé kell tenni.

4. Ez a határozat a közzétételét követő napon lép hatályba.

Budapest, 2021. január 12.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Imre
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Miklós
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: XVIII/23/2021.
Közzétéve a Magyar Közlöny 2021. évi 8. számában.

Az Alkotmánybíróság Határozatai az Alkotmánybíróság hivatalos lapja, mely elektronikus formában, időszakosan jelenik meg. A kiadvány az Alkotmánybíróság döntéseinek gondozott, szükség esetén anonimizált változatú szövegét tartalmazza. Az Alkotmánybíróság Határozatainak egyes számai bárki számára, személyazonosítás nélkül, korlátozástól mentesen, díjmentesen hozzáférhetőek az Alkotmánybíróság honlapján: www.alkotmanybirosag.hu

A szerkesztésért felel: dr. Bitskey Botond, az Alkotmánybíróság főtktára
layout: www.estercom.hu

Kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu
Felelős kiadó: Németh Balázs ügyvezető
HU ISSN 2062–9273